

רצ עלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

57

שבט תשפ"ב, ינואר 2022

דבר המערכת

שלום קהילה יקרה,

בצער רב ובכאב גדול נתבשרנו על לכתו מאיתנו של חברנו היקר דוד נעמן ז"ל. לזכרו ולכבודו אנו מביאים מעט מההספדים המרגשים שנאמרו בהלוויה. עוד אנו מביאים קטע שכתב דוד לעלי צורים על נושא חירבת זכריה מנקודת מבטו, אך לא הספיק לפרסמו.

חודש דצמבר הוכרז כחודש המודעות לצרכים מיוחדים, ולכן בחרנו לעסוק בעלון שלפניכם בנושא זה. הרב ורדי מדבר על החוזקות שמתגלות לעיתים דווקא בילדים עם צרכים מיוחדים, ועל ההזדמנות שיש לתת לכל אחד. אסנת כרמל משתפת אותנו בקשר המשמעותי שלה עם אחיה המיוחד, אריה, ומוריה יסלון מתארת בקטע מהגש את רגע הלידה של בתה חן. אסתר שנדור משתפת אותנו בתחושותיה כשמופנות אליה שאלות והערות רבות אודות בנה, שמואל, ואורי דיטור מתארת לנו בגילוי לב כמה בא לידי ביטוי האוטיזם שלה. בסופו של החודש צפינו יחד בהצגת המרגשת ומעוררת המחשבה של יפעת נוימן ואורנה סגל "אם אנחנו כבר כאן אז למה לא להנות מזה". בסוף הערב הוקרנו קטעים בסגנון "סליחה על השאלה", שבהם שיתפו אותנו הורים לילדים עם צרכים מיוחדים מהישוב בתחושותיהם. אפרת ריין שהייתה בין ההוגות והמוציאות לפועל של הערב הזה, מביאה בפנינו חלק מהקטעים שהוקרנו בערב וחגית שכטר מסכמת לנו את התהליך והליווי של משפחות הצמי"ר. לסיכום הנושא משתפת אותנו דינה וייס במספר יוזמות ייחודיות המקדמות שינוי בתפיסת האנשים עם צרכים מיוחדים ומורכבים.

בהמשך לנושא הגיליון הקודם - שכנות - כותבת לנו שירה שטרן על תחושת הבית והשייכות שיש לה כאן בשבילים. בימים הקרובים יערכו בחירות להנהלה עם פרישתם של מספר חברים. שמעון וייס, המסיים את תפקידו כיו"ר ההנהלה מביא דברי סיכום ופרידה. עוד בעניין סיומים, חנה דרורי מסיימת את תפקידה בהנהלת חשבונות לאחר שנים רבות, ושרון ראש תסיים בקרוב את תפקידה כמנהלת המרכולית המיתולוגית, ולכבודו אנו מביאים את דבריה המרגשים של שרון גרין. נושא "הבנים הממשיכים" עולה לדיון מעת לעת, ומעורר סביבו פולמוס עקרוני. אסנת ניר ודוד שנדור חלוקים בנושא ומביאים את השקפת עולמם.

חיים ראם מראיין את יהונתן גלמן אודות היתקלות קשה שהשתתף בה ונפצע בעת שירותו הצבאי ליד כפר דרום, ואף קיבל את צל"ש אלוף הפיקוד על תפקודו באירוע.

עם סיומו של חודש הארגון זה מכבר, ספיר חדאד הקומונרית מסכמת את התחושות בתום החודש העמוס. בהזדמנות זו אנו מביאים במדור "סיפורי יובל" את גלגוליו של סניף בני עקיבא משנותיו הראשונות ועד שנת היובל, כפי שהובא בספר היובל

"סיר המעלות".

במדורי הדיווחים אנו מביאים את דבריהם של בעלי התפקידים - חגית שכטר רכות הקהילה, דודי בן זאב, מרכז המשק, רינת לוי, רכות חינוך ואלעד יסלון, רכו חינוך צעיר שזה עתה נכנס לתפקידו. גם צוות המוגנות הישועי סוקר בפנינו את הסדנאות שהתרחשו לאחרונה, תחת תחום אחריותו וועדת חינוך מסכמת קדנציה לפני הבחירות הקרובות לוועדה.

במדור "ברוכים הבאים" אנו ממשיכים להכיר משפחות חדשות שזה עתה הצטרפו אלינו - משפחות גרוסמן, לישיץ, אורנבון ובניטה, במדור "חוק הדתיים השלובים" אנו מכירים משפחות קצת יותר ותיקות - משפחת פרוינד ומשפחת קרנץ - דוד ומיכל.

בגיליון זה אנו מביאים מדור חדש בשם "מתי בפעם הראשונה ובפעם האחרונה" והפעם אורח המדור - עקיבא אבלמן.

במדור עסק מקומי מתארת לנו לביאה כהן, בעלת הסטודיו לאמנות, איך הכול התחיל ובפינת הספרייה רעות ברוש מסקרנת אותנו עם ספרים חדשים שהגיעו לספרייה.

בסימן נוסטלגיה, שירה סעדה במדורה "קולה של אמא" נזכרת בערגה במכתבים אמיתיים שהגיעו פעם בדואר, וחנה דרורי במדור "טעם של פעם" מביאה בפנינו את סיפורן של שתי פרוכות שנמצאו זה מכבר בחדר צדדי בבית הכנסת, ואת גלגולו של ארון הקודש לו הן שייכות.

ועוד במדורינו הקבועים דוד קרנץ מביא אנקדוטות משעשעות מחיינו כאן, חנניה רותם משתף אותנו בסיפור חביב בסגנונו הייחודי, וכמובן המדור המסקרן "זהו את הדמות" ומדור התשרץ.

עם צאתו של גיליון זה, חלק ממובילי צוות עלי צורים מסיימים את תפקידם - אסנת ניר, חיים ראם ונעמה דיטור. בעת כתיבת שורות אלה הולך ומתגבש לו צוות חדש ואנו תקווה כי אכן יתמלאו השורות בכוחות חדשים ורעננים ו"עלי צורים" ימשיך לצאת כסדרו אך עם רוח חדשה. זו ההזדמנות שלנו לומר תודה לכל הכותבים הרבים במשך השנים, וכמובן לכם הקוראים. בשבילנו העבודה על כל גיליון וגיליון הייתה חוויתית ומשמעותית ואנו מקווים שנהניתם לקרוא.

עדיין נשמח לתגובות והערות בשבילים, בווטסאפ או במייל:

yarchon@r-tzurim.co.il

קריאה נעימה,

נעמה דיטור ושאר צוות העלון: הרב מרדכי ורדי | אסנת ניר | חיים ראם | דוד קרנץ | חנניה רותם | שירה סעדה | ידירה עם שלם (הגהה) ועבריה שטאובר (עימוד וגרפיקה).

שלל ברכות:

- לחנה דרורי, עם פרישתה מעבודתה רבת השנים בהנהלת החשבונות של הקיבוץ ויציאתה לפנסיה. אנו מודים לך, חנה, על המסירות, האכפתיות, מאור הפנים והסבלנות.
- לשרון ראש, עם פרישתך הקרבה לאחר 21 שנות ניהול המרכולית. אנו מודים לך על ההשקעה, תודעת השירות, העזרה לכל אחד שנכנס למרכולית והכשרת הנוער לעבודה ואחריות.
- לחברי ההנהלה שסיימו את תפקידם - מורדי שבט, אבי נאמן, ירון גולן, חן רוזנצויג, שמעון וויס, נעמה ויסמן, יובל ויסמן, אברהם ברנשטיין, הראל שרעבי, אלן גרין תודה על ההשקעה בקהילה לילות כימים, על המסירות וההקרבה. בהצלחה לחברי ההנהלה המתמודדים שוב ולכל שאר המתמודדים.
- לאפרת קניגסברג עם פרישתך מועדת תרבות. תודה על שנתיים של פעילות אינטנסיבית למען הקהילה ועל הפקת אירועים מושקעים ומהנים יחד עם שאר חברי הוועדה.
- ברכת הצלחה לאיתי לוריא עם גיוסו לגולני. צא לשלום וחזור בשלום.
- ברכות ללירז ברנשטיין שהצטרפה לוועדת תרבות.

מזל טוב לבת המצווה:

- להרס זעפרני ולאמה טלי.
- קול ששון וקול שמחה, קול חתן וקול כלה:
- מזל טוב לאיילת מדר עם נישואיה לאליאב הרשטיין מיקיר ולהורים רותי ואבנר.
- מזל טוב לאבישי סימון עם נישואיו לאלישבע פרנק מעלי זהב ולהורים אריאלה ואיתמר.
- מזל טוב לשובל טבול עם אירוסיה לאביתר אהרון מנוף אילון ולהורים רחל וראובן ולסבתא דודי אללוף.
- מזל טוב לניצן שכטר עם אירוסיה לידידיה סבג מבית אל, ולהורים כנה ואורי ולסבתא ולסבא שרה ועקיבא יעיר ולכל המשפחה המורחבת.

מזל טוב עם התרחבות המשפחה:

- לרחלי וספי אפל להולדת הבת אורי.
- לפזית ולרב מרדכי ורדי להולדת הנכד, בן לאלישיב וגיתית.

ברכות ואיחולים לרגל השחרור מצה"ל:

- לשגב פיינגולד.
- לישראל מאיר הר-צבי (הרשברג).
- לידידיה קלמן.

צחי ששון הי"ד | י"ט בשבט תשס"א

תושב ראש צורים, מ"פ במילואים, חשמלאי במקצועו. איש ישר, צנוע, מנהיג וחבר. צחוק לצד רצינות, אחריות והתמדה היו חלק מתכונותיו. איש תורה ועבודה, דגל ביישוב עם ישראל בארץ ישראל על פי תורת ישראל. חברות ועזרה לזולת היו נר לרגליו. נרצח בכביש המנהרות בדרכו לביתו במהלך האינתיפאדה השנייה, בטרם מלאו לו 35. השאיר אחריו את רעייתו אוסי, ובניו תמיר (אז בן 7) ואיתן (אז בן 4). צחי הונצח במספר דרכים. בין היתר בהקמת מצפה צחי בראש צורים בתום השלושים להירצחו, ובפינה החמה לחיילי צהל בצומת הגוש, שהקימו אוסי ורותי גיליס לזכר צחי ולזכר ד"ר שמואל גיליס. יהי זכרו ברוך.

אליעזר ברנט ז"ל | י' אדר א תשע"ו

חבר קיבוץ ראש צורים, עלה לבדו ארצה מארה"ב ובחר בחיי אמונה, תורה ומצוות, כאן בארץ, בגוש עציון, בראש צורים. מוזיקאי בחסד, כתב והלחין שירים ואף הוציא חמישה דיסקים, כולם יצירה מקורית שלו. האמין באידאולוגיה הקיבוצית, בחיי פשטות וצניעות. עבד שנים רבות במטע וברפת. היה איש משפחה מסור ונאמן. נפטר ממחלה קשה בשנתו ה-60. השאיר אחריו את רעייתו ג'ודי, וילדיו יוסף, שולמית, עדינה, שרה ואליהו. יהי זכרו ברוך.

הרב מרדכי ורדי

ילדים עם צרכים מיוחדים

מעשה שהיה. אחד הילדים שלי התקשה בקריאה והוגדר כדיסלקט עם קשיים לימודיים. לקראת בר המצווה הילד אמר שלא יקרא בתורה. קבלנו את זה בהבנה. ואז הופיע אצלי במשרד ב"מעלה" מיכאל זרחין והציע את עצמו כדמות לסרט דוקומנטרי. הוא סיפר שהיה דיסלקט כבד וכשל בלימודים עד שהוריו לקחו אותו לחצי שנה לארה"ב למומחה שילמד אותו לקרוא ובגיל 16 הוא למד לקרוא בשיטה מיוחדת, ומאז הוא מלמד דיסלקטים לקרוא באותה שיטה. הצעתי לו עסקת חבילה, אני אצלם את התהליך שיעבור עם הבן שלי, ואם זה יצליח, זה יהיה הבסיס לסרט תיעודי, שנציע לקרנות הקולנוע ולגופי שידור. הצילומים נמשכו כמה חודשים, סופו של עניין הבן קרא בתורה את הפרשה וגם את ההפטרה, והיום הוא קורא שוטף. נוסף לצילומי התהליך, ראיינתי את רמי לוי. רמי לוי הוא "דיסלקט כבד" לדבריו, והוא "מעדיף לפרק משאית של שקי

קמח על פני קריאת מכתב". עוד אמר לי רמי לוי שלמזלו הוא דיסלקטי, כי אילו היה קורא כמו כולם, היום הוא בטח היה פקיד בבנק וכדומה. ובעניין הסרט, גופי השידור וקרנות הקולנוע לא התעניינו בסרט המוצע, זה לא היה נראה להם מספיק "דרמטי". אנחנו יודעים שיש כל מיני סוגים של אינטליגנציה, אבל בבתי הספר, ההצלחה תלויה בסוג מאוד מסוים של אינטליגנציה. במהלך השנים למדתי, שקולנוע הוא גן עדן לדיסלקטיים. עבדתי עם עורכים וצלמים מהשורה הראשונה, שהם דיסלקטיים כבדים, שכשלו בלימודים במוסדות הלימוד. המסקנה שלי: לפעמים ילדים המוגדרים עם "צרכים מיוחדים", ילדים שלומדים ב"כיתה קטנה", "מיוחדת", הם לא פחות חכמים יצירתיים ומוכשרים, וצריכים לתת לכל ילד הזדמנות למצוא את הביטוי בסוג אינטליגנציה המיוחד לו. וממרום גילי אני יכול להעיר, על חבריי ותלמידיי, שאותם שהיו התלמידים המוצלחים ביותר, הם לאו דווקא אלו שהגיעו הכי גבוה במהלך החיים. אז תנו כבוד לילדים המיוחדים, כי בסוף ייתכן שתעמדו אצלם בתור לבקש תמיכה.

קהילת ראש צורים אכלה עם הסתלקותו של חברנו היקר דוד נעמן ז"ל ומשתתפת מעומק הלב בצערם של רותי, ורד, חיים, משה, יהודה, שירה, אשרת ונעה, החתנים הכלות, הנכדים והנכדות.

קהילת ראש צורים משתתפת בצערה של לימור פישמן במות אחיה אביחי רחמים בן מנחם ז"ל

דוד ורותי נעמן הגיעו אלינו בשנת 1978. לאחר כ-3 שנים הם חזרו למושב חצב כדי לטפל באמא של רותי שחלתה. בשנת 1984 שבו דוד ורותי אלינו לראש צורים.

דוד עבד תחילה ברפת אך לאחר שלא 'התחבר' לפרות עבר לעבוד בלולים, שם עבד שנים רבות במסירות אין קץ. במקביל היה דוד אמן על התחזוקה בקיבוץ והכיר כל מבנה, כל כביש וכל שביל, מהיסוד. דוד נפטר בגיל 75, והשאיר אחריו את אשתו רותי, את ילדיו ורד, חיים, משה, יהודה, שירה, אשרת ונעה, אחים, חתנים וכלות נכדות ונכדים.

דוד היקר יחסר לנו מאוד. יהי זכרו ברוך. לזכרו אנו מביאים כאן מקצת מההספדים שהושמעו בהלוויה.

הספד לאבא // ורד קייפי

אבא היקר שלנו!

אומרים שכשעץ גדול נופל הוא עושה הרבה רעש בעולם.

היית עץ ענק מלא ענפים שעושים צל, מקום לנוח, מלא פירות, העץ שמעניק ומעניק.

ועכשיו נפלת וכולנו חסרים.

כל כך הרבה אנשים התפללו לרפואתך, דאגו לך, כאבו את כאבך וקיוו שתחזור.

חיית חיים מעניינים, מגיל צעיר היית חקלאי במושב ואז בקיבוץ, בקיץ הרתח ובחורף הקשה תמיד דאגת וטיפלת בהודים.

"כשישאלו אותי בעולם הבא מה עשיתי, אגיד גידלתי הודים לעם ישראל" - כך אמרת.

עבדת בעבודה קשה, סיופית, אך גם בה מצאת את נקודות האור שלך. בנית משרד לתפארת בלולים, הקמת מטע משגשג של עצי זית, עצי תות, הכי גדולים ומתוקים שאכלתי בחיים שלי, ענבים, אגסים ותפוחים.

לא היה שתיל שלא הצליח תחת ידיך. גם בבית שתלת גינת ירק מקסימה בארניות. תמיד השווצת בסלטים שלך, שהכול הכול מהגינה.

כמה כישרון וטוב יש באדם אחד.

אהבת והפדת את כל הילדים בראש צורים. בכל גן שנכנסת אליו, הילדים התאהבו בך, ורק חיכו שתספר להם סיפורים מצחיקים ומעניינים. היה לך דיבור עם כל אדם, לא הפלית בין ילד למבוגר, בין יהודי לערבי.

הייתה בך חכמת חיים מדהימה. הבנת כמעט בכל תחום, מפרשת שבוע ועד המתכון האחרון האופנתי. תמיד הייתה בך סקרנות בריאה, יחד עם צימאון לשמוע, להגיד ולהגיב כמעט על כל דבר. כמה אהבתי לבוא אליך אחרי הצוהריים, לשבת אתך על הספה ולפטפט על ענייני דיומא: המצב הפוליטי, האנשים בקיבוץ, בעולם, בחלל - לא משנה במה, בהכול התעניינת.

כאבת את כאבן של בנות שלא נישאו, נשים שלא הצליחו להרות, וכל מי שמשפחתו התפרקה. דאגת כאילו מדובר באחד מילדיך.

אבא, למדנו ממך חריצות ותקתקנות מהי. תמיד ארגנת הכול. היה לך מטבח משלך, הממלכה של סבא דוד, משם הוצאת לנו את המאכלים הטעימים בעולם. תבשילים מכל סוג, ח"י סלטים לערב שבת, תמיד גיוונת, ניסית, התעניינת והצלחת להפתיע ולעשות לנו ארוחות מלכים. כל מה שלמדתי לבשל - ממך הוא! המורה הכי סבלני ומצחיק בעולם.

אבא שלי, כמה אהבת את ארץ ישראל. התגאית בשירות הצבאי שלך בתעלה. שעות יכולנו לשמוע סיפורי מלחמה, כן, גם במלחמה הקשה הצלחת למצוא נקודות משעשעות ומצחיקות. היינו משתגעים על הביטויים והכינויים שהצמדת לכל מיני דברים בערבית טריפוליטאית עסיסית, ומצטטים אותך בכל הזדמנות.

מי ילמד אותנו עכשיו ביטויים בערבית?

קראתי לך "אברהם אבינו". אתה ואמא תמיד פתחתם את ביתכם, אירחתם ביד רחבה, בלי חשבון. תמיד אהבת לארגן ערבי 'על האש' למשפחה, למחותנים, כל סיבה למסיבה הכניסה אותך לכוננות אירוח ובישול.

לשבת התכוננת מיום רביעי. אי אפשר היה להתחרות ביעילות שלך. ידעת כל נכד ונכד מה הוא אוהב, מה קשה לו, ולכל אחד מהם היה כינוי חיבה, וכולם היו אהובים ורצויים לפניך.

אני יכולה להמשיך ולדבר עליך רבות, אבא!

חסרונך הוא לא רק שלי ושל משפחתי. אני חשה כי ראש צורים כולה תחסר את אבא, וגם בקרב ותיקי גוש עציון.

אני רוצה להודות מכאן לכל מי שהתפלל למען בריאותם של בת ציון ואשרת ולמען אבינו היקר, ותודה גם לאחים היקרים של אבא שלא זזו ממיטתו ולאנשי ראש צורים שדאגו ותמכו והתעניינו כל כך.

יהי רצון שהקב"ה יחזיר לכולכם רק בשמחות, ויהיו לזכותכם כל תפילותיכם.

אבא אהוב שלנו, זה רגע לא ייאמן שאתה אינך ולא תחזור. כל מה שאנחנו - ממך ומאמא, כל הטוב ושמחת החיים והחזקה, האמונה התמימה בהקב"ה, בארץ ישראל, הרצון להיות יהודי טוב וגאה, אדם טוב ומועיל וחרוץ, ועוזר לכל נזקק.

תהיה נשמתך צרורה בצרור החיים.

דוד - בן זוג ואיש משפחה // רותי נעמן

דוד אישי היקר - אלוף נעורי.

היום התייתמתי בפעם השנייה. לפני יובל שנים יצאנו לדרך חדשה. אבי מסר אותי לידך ועלה למרומים, ולא זכה לראותנו בחתונה, ולא זכה לראות נכדים. ומאז אתה לי אב, ואבי ילדיי. אתה המשפחה שלי. הגב התומך, המשמח, הכול יכול. אין דבר העומד בפני רצונך.

איתך זכיתי ב"ה להקים משפחה נפלאה. זכינו לבנים ובנות, נכדים ונכדות. ממך למדתי את חכמת החיים, תורה, עבודת הבורא, עבודת האדמה.

למשפחת נעמן הגעתי כבת יחידה, מפוחדת, וזכיתי לחיבוק גדול ואהבה רבה מסבא, הרב משה נעמן זצ"ל, וסבתא רחל ז"ל וכל האחים והאחיות.

איש חיל יקר שלי, כל דבר שעשית, שנגעת בו, עשית בהצלחה רבה. בחקלאות, בבישול, בשמחת הרבים. בידיעותיך הרבות בכל תחום, החל מתורה שלמדת על שולחן אביך סבא משה, ודברי העולם דרך כדורגל, היסטוריה, פוליטיקה, ועוד. בזכות זיכרוןך החד תמיד ידעת לשלוף את הפרט הנכון בשיחה.

היה לך חיבור מיוחד לאנשים - נגעת ונאהבת. נוכחותך

דוד - השותף לדרך // שמואליק דרורי

דוד, חבר יקר, שעת לילה של מוצאי שבת, מחייבת קיצור, אף כי עברנו יחדיו כ"כ הרבה שנים משותפות.

משפחתך היקרה, הגדולה, רותי, בנותיך ובניך ונכדיך, בהם כבר כמה הנושאים שמך, כולם ממשיכי דרכך, דרך תורה ועבודה, כפשוטם.

בהקלטת דבריך מבית החולים על הלכות שחיטה, מתועדת בקיאותך התורנית המופלאה, גם זו שלא כ"כ הכרנו.

שנים רבות עבדת בלולי ההודים, ונשאת באחריות הנוספת, לבניין הקיבוץ וקיום מערכת התחזוקה שלו. הצטערת שבשנים האחרונות, לא ידענו להיעזר בניסיונך. כך לא פעם, בהתחדשות הבניה בקיבוץ, לא נחסכו תקלות.

את צערך על כך, שיתפת אותי אך לא עשית עניין גדול מכך. בשיחותינו, התלהבת משיעורי הזהירות בדרכים שלימדת את ילדי הגנים ובית הספר. שמחת מאוד גם על המפגשים השבועיים ב"פינה החמה" עם החיילים הרבים שהשבעת מפיתה ופלאפל שהכנת להם.

גם ילדי הקיבוץ הרכים, שמחו לשוחח עם סבא דוד, המכיר כל ילד בשמו ובגילו.

בלטה בכל מקום. אי אפשר היה להתעלם ממך, אתה הדובר של כולם. משמח את כולם. כולם רצו בחברתך. הר געש סוער שאינו נח לרגע. רואה את הנוול לפני ההיריון. אתה הנותן לי כוח. תמיד ידעת להצחיק אותי ואת האחרים.

מעשי החסד הגדולים שלך והארת הפנים לכל אדם נטעו תקווה בלב כולם.

לשבת התחלת לדאוג החל מיום שלישי, לפתוח מייל ולראות מי מגיע לשבת. לדאוג לקניות, לתכנן את הבישולים, להכין ח"י סלטים לשבת - מנות ששום קייטרינג לא מתחרה בהן. בבישולים לחגים ולאירועי המשפחה אתה היית המפקד על הכול. ודווקא באירוע שלך, אתה נעדר, ומשאיר לנו כזה בלגן שאיננו יודעים איך להתמודד עמו.

תגיד לנו שזה בצחוק, כדרכך, שאתה עובד עלינו.

תודה לך על 50 שנות נישואים, שלא הספקנו לחגוג. תחסר לנו מאוד, כולנו אוהבים אותך.

תתפלל עלינו, על ילדיך, נכדיך וכל משפחתך.

נוח בשלום על משכבך, ולא תסכול יותר.

אוהבת אותך תמיד.

עברת שנים של ייסורי טיפולים רפואיים והבעת רגשי תודה לסייעתא דשמיא ולחוכמת הרפואה. בהומור, הערכת את קבלת הפנים שזכית לקבל מצוות אשפוזי היום ב"הרסה". עם זאת, דאגת מאוד למשברי הבריאות של אחיך ולאחרונה של נכדתך בת ציון שב"ה החלימה.

רעייתך רותי הייתה תמיד לימינך במסירות רבה, בבית ובאשפוזיך הרבים. גם ילדיך התגייסו לרפואתך.

כבר כמה שבועות שאנו, שכניך, מתגעגעים לקריאתך הרמה "מעריב" ! וקריאה שמית אל כל שכן, לבוא למניין מוצאי שבת. יחדיו, רצינו לשלב בתפילה מנהגי עדות המזרח ואשכנז, והנהגנו לכן, לסיים לפני תפילת "עלינו לשבח", קדיש יתום ו"ברכו", בהנהגת קולך הרם את מזמור קכ"א.

"שיר למעלות, אשא עיני אל ההרים, מאין יבא עזרי"

וסיימנו "ה' ישמור צאתך וברואך, מעתה ועד עולם".

דוד היקר, הותרת אחריך את רותי היקרה, בנים ובנות, נכדים ונכדות, כולם ב"ה ממשיכי דרך. נשתדל כולנו להצטרף אליהם בהמשכת דרכך.

לפני כמה שבועות חשכה נפלה על ראש צורים לכמה דקות. הפסקת חשמל קצרה. איש לא ניחש אז שהחשכה הזו עוד תלווה ותכאיב לנו.

מאז הבשורה הקשה, אני שומע את המילים הבאות מהדהדות בקולו של דוד, (מוזמנים להצטרף),

'אנשי אמונה אֶבְרוּ, בָּאִים בְּכַח מַעֲשֵׂיהֶם.

גְבוּרִים לַעֲמֹד בְּפָרֶץ, דּוֹחִים אֶת הַגְּזֵרוֹת.

הָיוּ לָנוּ לְחֻמָּה, וּלְמַחֲסֵה בָּיֹם זַעַם.

זוֹעֲכִים אַף בְּלַחֲשֵׁם, חֲמָה עֲצָרוּ בְּשׁוֹעֵם.

טָרַם קְרִאוֹף עֲנִיתָם, יוֹדְעִים לַעֲתֹד וּלְרִצּוֹת'.

לפני כעשרים שנה עברנו בקיץ לראש צורים, ישוב קטן עם כמה עשרות משפחות, ואני חושב שבפעם הראשונה שהבנתי למה הגענו לכאן הייתה בחמש בבוקר בתחילת אלול כשהצעקה שלך דוד מהרחוב - סליחות - זרקה אותי מהמיטה ...

מאז עברנו הרבה הרבה סליחות יחד, הרבה 'עננו מגן דוד עננו', והרבה 'חושה שלח משיח', וכשלא הייתי קם בבוקר מידי פעם הייתי זוכה לנזיפה מול כל הקהל.

עשרים שנה אנחנו יושבים יחד בתפילה, אני מאחוריך, פוגש כל שבת אדם גרוש בסיפורים וזיכרונות ומנהגים מבית אבא, ממסורת לוב, מהחיים בחצב,

ידען גדול ודעתן לא קטן, מתרגש ורגיש, אבל ידעת גם לעורר צחוק בשובבות, ובעיקר להיות בכנות פשוטה, פיך וליבך שווים, כלב מלא אהבה על בני משפחתך וקהילתך.

דוד,

כמה היית גאה בספר התורה שזכיתם לתרום לבית הכנסת. כמה היית גאה במעשי האומנות של רותי, בפרוכות,

במעיל לספר תורה, בסידורי הפרחים לשבועות. כמה היית גאה בבנים ובבנות שלך, בנכדים והנכדות שהלכו ורבו בלי עין הרע ושליוו אותך לא פעם בבית הכנסת. ובעיקר בעיקר - כמה גאה היית בזוגיות עם רותי שלך (לא פעם אמרת לי שאתה לא מבין איך יש לה סבלנות אליך, אתה מזמן היית מרביץ לעצמך עם מקל)

אני בטוח שלכל מי שנמצא כאן ומלווה אותך יש כמה 'סיפורי דוד' בלב. האישיות שלך דוד הפכה להיות לא רק לחלק מהנוף בראש צורים אלא לסוג של ביטוי עמוק לאנושיות מיוחדת המשלבת עולמות ובעלת שורשים עמוקים. קשה לי להסביר עד כמה תורמות וחשובות דמויות כמוך דווקא סביבנו כאן, בישובים ובקיבוצים.

דוד,

באה מנוחה ליגע ומרגוע לעמל, באו לסיומן שנים ארוכות של עבודה קשה, של התיישבות בהר הטוב, של גידול משפחה לתפארת, של אמונה תמימה ויושר דרך.

באו לסיומן שנתיך כאן דוד, ואין לנו תלונה כלפי מעלה גם אם כל כך רצינו עוד כמה שנים ועוד כמה שמחות יחד.

אנחנו משננים: 'כי צדיק וישר הוא!'

אתה עולה ומתעלה לפני כיסא הכבוד, ואנו בטוחים שתדע בקולך ותהיה מליץ יושר על רותי האהובה על ילדיך ונכדיך על כל משפחתך הרחבה על קהילת ראש צורים.

ודוד, תעשה טובה

כשתפגוש במשיח שם למעלה, תגיד לו למהר כי כאן למטה החמין כבר נשרף.

אנחנו מאמינים באמונה שלמה בתחיית המתים, במהרה בימינו אמן.

ח'רבת זכריה שלי // דוד נעמן ז"ל

אומר "תפסיקו לדבר על כך, ככל שתדברו על זה יותר - הדבר יקרום עור וגידים", וסיפר לי שהדבר מטופל על ידי הדרגים הגבוהים ביותר במדינת ישראל.

ברצוני לומר שאנשי הח'רבה מתייחסים אלינו בידירות, עובדים במקומות רבים בגוש, ולא פגעו בנו ולא פגענו בהם. עד היום יש לי קשרים טובים איתם. אבל מכאן ועד לבניית עיירה פלשתינית המרחק גדול, אוי לנו אם זה יתממש. רוב אנשי ח'רבת זכריה הם מאל ח'אדר הסמוכה לבית לחם, שם מקומם, ואסור לתת להם לבנות אפילו חדר, כי זה מתחיל בחמישים יחידות ומגיע למאות רבות של יחידות עם שלטון פלשתיני במרכז הגוש. כל מי שרוצה לשפר את איכות חייו - שיבנה בבית לחם או באל ח'אדר. אין פה חמלה, אין פה רחמנות, גם אצלם צומח דור צעיר שמחובר לרשתות המדיה וכלי התקשורת שאנו מכירים ובטח ובטח שהם ניזונים מהארס המופיע ברשתות שלהם. הם מוסלמים, אנחנו יהודים, גוש עציון הוא גוש יהודי וכך יישאר בעז"ה לעולמי עד.

יודע אני שהם לא יזונו מכאן, כי הם מאמינים במושג של "צומוד" כלומר היצמדות לקרקע בכל מחיר. אנא אחיי, הסירו את רעיון העוועים שלכם לתת להם בנייה, זה בנפשו. תשאלו את עקיבא יעיר איזה מאבק היה לנו איתם על אדמות שנקראות "אדמות מרקוס", ולאחר שנים של התדיינות קבע בית המשפט העליון שהם שיקרו לאורך כל הדרך, והאדמות האלו הן יהודיות לחלוטין.

אסיים את דבריי באמרת חז"ל "לא תחונם". יש להם די והותר מקומות לגור. נמשיך להיות איתם בשכנות טובה וכך ירווח לנו ולהם.

את העלון האחרון של עלי צורים קיבלנו ערב שבת קודש פרשת תולדות. כהרגלי בקודש אני מדפדף וקורא את רוב הכתבות. והנה לפתע, צצה בעיני כתבה על הבנייה בח'רבת זכריה שכנתנו מדרום, זו הצמודה לנו, זו שאדמותיה גובלות ממש עם הלולים, שנקראים אף הם "לולי זכריה" ובהם עבדתי כעשרים שנה.

משפחת נעמן הגיעה לראש צורים בשנת 1978. גוש עציון היה אז קטן, היו בו רק ארבעה יישובים: כפר עציון, ראש צורים, אלון שבות ואלעזר. הגבעות היו חשופות, עצים לא גדלו עדיין, ולעמוד בצומת ולחכות לטרמפ בלילה היה מעשה שאחריו צריך היה לברך 'הגומל'. אך זה לא העניין. עקיבא יעיר, שכני ורעי, לקח אותי להיכרות עם השכנים בחירבת זכריה. היו שם ארבע משפחות, ראש השבט נקרא איברהים עטאללה, וילדיו חלקם היו נשואים וחלקם היו רווקים. אותו איברהים היה דמות מרשימה, ראית לפניך חקלאי ועובד אדמה מיום היוולדו. הוא החזיק בכיס מעילו מסמך חתום על ידי דני מס ז"ל שמורה לו על עזרתו במלחמה ושנתן לו את המקום כדי להגן על עין צורים ורובדים של אז. מסמך זה כנראה, היה הגורם לכך שצה"ל התיר לו ולמשפחתו להישאר במקומם. נרקמו בינינו יחסי שכנות טובה, שתינו קפה בצוותא, ואני אישית לקחתי לשם את ילדי הגדולים בראש צורים, שהגדולה ביניהם היא ורד קייפי שהייתה אז בת חמש וחצי. הגענו לשם עם הטרקטור שהיום נח מנוחת עולמים בגן הטרקטור.

ביום בהיר אחד נתבשרנו שבח'רבת זכריה קיבלו היתר בניה למאות יחידות דיור. אני מיודד עם ראש המועצה, שלמה נאמן, והלכתי לשאול אותו על כך. הוא בשלוותו

מילות תודה לחנה ולשרון על עשרות שנים של עבודה משמעותית בראש צורים.

איפה להתחיל? מדובר בכל כך הרבה שנים של מסירות, השקעה ומאור פנים. ומכיוון שגם חנה וגם שרון עוסקות במספרים, הלכנו לגימטריות כדי לספר קצת משבחן.

חנה = 63, דרורי = 420

חנה, בראש ובראשונה היית ואת עדיין אם טובה (63), והרי אפשר לראות בתוצאות שלך כאמא בילדיך ובנכדיך כי אין עליהם רכב (420).

בחיים תמיד היה ויש לך מבט חד (63) ובהירות שלך בנית חיים של טובה (420). ובחיים האלה תמיד הרגשנו שאת מודה על מה שיש לך "וטוב לי" (63) שגור בפך מתוך אמונה במשפט "בכל יום היום הוא הטיב, הוא מטיב, הוא ייטיב לנו על הכל אנחנו מודים לך" (420).

וכפועל יוצא מכל זה, אנחנו זכינו לעבודה שעשית באהבה גדולה (63), וקיבלת את כל מי שפנה אליך במפגש כאוהבי שלום (420), ועל כל זה באנו היום להגיד הודיה לשמך (420).

הנהלת חשבונות = 1,262

תמיד הרגשנו שאצלך אמת ושלום נפגשו (1,262), סמכנו עליך ויצאנו ממשרדך שלווים כי כשאת שם אפשר לומר בנימה רגועה אשר נותן מנוחה לעמו (1,262). איך אפשר לחשוב על הנהלת חשבונות בלעדייך? הרי את שם כימי עולם וכשנים קדמוניות (1,262)! ויש רק הסבר אחד למסירות ארוכת השנים שלך, זו אהבת ישראל (1,262).

אם נעשה חשבון קצר, וקצת כואב וקצת מפחיד, של הנהלת חשבונות (1,262) בלי חנה דרורי (483) נגיע למספר 777.

ראש צורים שלי // שירה שטרן

ראש צורים היא הבית, אין מה לעשות.

לא משנה כמה רחוק אלך וכמה אנשים אפגוש. תמיד כיף לחזור הביתה - לקיבוץ.

יש תחושה של רוגע, שהחיים רצים בחוץ, הרבה דאגות ואחריות, ובפנים - נחת. נהנים מהחיים.

כמה חיבור יש בראש צורים, לפעמים לוקח לי חצי שעה לחזור לביתי רק בגלל שיחות רחוב עם חברים ושכנים. אכפתיות נפלאה יש בראש צורים והמון הקשבה.

בראש צורים החברים שלי הם לאו דווקא בני גילי, יש לי גם חברים משכבות מעליי ומתחתיי, וגם חניכים מבני עקיבא. כל זה בזכות האווירה הקלילה שיש בקיבוץ.

כיף שיש גיוון, כיף לפגוש אנשים שונים, דעות שונות, ולהבין שהם נמצאים פה קרוב, ממש מעבר לכביש.

נוכל רק לקוות שלמי שיחליף אותך יהיו מעט מהתכונות שלך: הוא הרבה חכמה ודעת (777), גם איש שכל ובינה (777), ומעל הכל אישיות האדם (777).

שרון = 556, ראש = 501

שרון, כמה שעות בילית במרכולית? אבל גם את בראש ובראשונה אמא ואשה מסורה שאוהבת לבלות ב- חיק המשפחה (556) כי אם הבנים שמחה (501).

ובמרכולית, מבחינתנו, גם אין בלתך (556) למלאכה גדולה וחשובה (501) שעשית יותר משני עשורים. כי את עושה אותה תמיד כ- גומלת החסד (556) בכל מעשה ידך (501). זה לא מובן מאליו, וזו אצילות (556)! ואנחנו, חסידיך ישמחו בטוב (501) שהרעפת עלינו.

מרכולית = 706

כשנכנסים תמיד מרגישים דאגה כנה ביותר (706), סביבה שהיא עשירה בטעם (706), שאת יודעת מהו טעם הציבור ומהו הטעם של כל אחד ואחד מאתנו. והעיקר תמיד הרגשנו שזה מקום שהוא נח לבריות (706).

ואם נוציא את שרון (556) ממרכולית (706) = 150.

מגיע לך סיום חגיגי (150) על הטוב והאדיב (150), נקווה שמי שמחליף אותך יהיה חכם חסיד (150) או שמחליפה אותך תהיה חכמה ונדיבה (150). כי לזה התרגלנו.

מספיק עם מספרים. אמנם בזה התעסקתן ואתן מתעסקות, אבל לא הרוחות ולא המוצרים הם העיקר - אלא תמיד הרגשנו אצלכן שאנחנו העיקר. שנים רבות, עשורים (!) דאגתן לנו, ועל זה אנו מודים לכן מקרב לב. שתלכו מחיל אל חיל!!

ברוכים הבאים

משפחת גרוסמן

היא: חירות, בת 26, אמא במשרה מלאה.

הוא: ידותון, בן 28, קצין בקבע (אבל פתוח להצעות עבודה החל מהקיץ).

ילדים: שיר, כמעט בן 4 ונטע בן שנתיים וחצי.

מאין אתם באים? במקור מאלון שבות ומהשומרון, עם תחנת מעבר בכפר סבא.

גרים עכשיו באודם 12 מתחת למשפחת שוורץ.

הגענו לראש צורים כי חיפשנו אנשים טובים, שקט וקור ❄️.

בעוד עשר שנים?? מקווים להיות עמוק בטיול מסביב לעולם!

משפחת ליפשיץ

היא: רוני, בת 30, מהנדסת מכונות בחופשת לידה.

הוא: שלמה, בן 31, סטודנט לביולוגיה.

ילדים: נרב יוסף בן 2.5, אחיה ציון בן 3 חודשים.

מאין אתם באים? מגיעים ממושב גמזו, שם רוני גדלה.

גרים עכשיו בספיר 26 ביחידת דיור.

הגענו לראש צורים כי חיפשנו בית נחמד בגוש עציון ושמענו דברים טובים על ראש צורים.

ובעוד עשר שנים?? בעזרת השם בבית משלנו בגוש עציון או ברמת הגולן, מגשימים חלומות וחולמים מחדש.

משפחת אורנבוכ

היא: אביטל, בת 26, אחות בשערי צדק.

הוא: אורי, בן 26, סטודנט ומאבטח בבית משפט.

ילדים: מעיין בת 3 חודשים.

מאין אתם באים? במקור משדרות וירושלים, הגענו לכאן מאלעזר.

גרים עכשיו בשהם 20.

הגענו לראש צורים כי שמענו על הקיבוץ ועל האנשים דברים טובים והמקום יפהפה בעינינו.

בעוד עשר שנים?? לא ידוע... גם אנחנו סקרנים לדעת. 😊

משפחת בניטה

היא: רחל, בת 25, שבט נעלה, אחות בשערי צדק

הוא: רועי, בן 26, סטודנט לביוטכנולוגיה

מאין אתם באים? שכונת מעלה הזיתים, בירושלים

גרים עכשיו - חלמיש 11 (אצל לאה בריימן)

הגענו לראש צורים כי האוויר, הנוף, השקט..

בעוד עשר שנים?? פתוחים להצעות (:

חדשים - תכנון מחנה גיבוש מיוחד לקיץ - ואז.... קורונה

החלומות יצאו להפסקה, אך לא העבודה. האתגרים והצרכים התחלפו כמו שאף אחד לא יכול היה לצפות - התמודדות בלתי פוסקת עם השאלה האם לקיים פעילות כמו פורים קייטנת אילן וכיוצא בזה, איך לתת מענה למבודדים ועוד הרבה דיונים והרבה ישיבות סוערות יותר ופחות.

הקורונה לא חלפה (לצערנו), אך בשלב כלשהו חזרנו פחות או יותר להתמודדויות שבשגרה - דילמות סביב ל"ג בעומר, טיול נוער, זולות, השבעה, בני עקיבא ועוד, וניסינו לתת מענה מתאים לכולם.

לא הצלחנו להגשים את כל החלומות - והלוואי שחברי הוועדה הנבחרים ימשיכו מהנקודה שבה הפסקנו, אבל מבחינתנו מספר יעדים משמעותיים ביותר הושגו, ואלו הניחו ויניחו תשתית מצוינת להמשך.

תודות להנהלה ותודות לרפרנטית חינוך בהנהלה (שלמען הגילוי הנאות הייתה יו"ר ועדת חינוך לפני כן), הצלחנו לגייס תקציב ולהבטיח שסוף סוף יוחזר ליישוב תפקיד חשוב ומשמעותי ביותר שיאפשר לממש את כל החלומות ולהרחיב את החינוך הבלתי פורמאלי - רכז/ת חינוך.

תודות לחסדי השם הצלחנו לגייס את רכזת החינוך הטובה ביותר - רינת לוי. תפקיד רכזת חינוך הוא למעשה הוצאת החזון לפועל - הכנת תכנית עבודה שנתית, תכלול כל הפעילויות וסנכרון ביניהן, ליווי רכזי הנוער מבחינה מקצועית ומתן מענה לבעיות שמתעוררות אצלם, שמירה על קשר עם גורמים מחוץ ליישוב, והאזנה לקולות קוראים' וביצוע רכישות, בדיקה שהדברים נעשים כמו שצריך והנעת פרויקטים. מסתבר שלרינת היו חלומות דומים שרצתה להגשים בקיבוץ שגדלה בו, והיא נכנסה לתפקיד עם מאגר עצום של מרץ ואנרגיות. בימים אלו אנו עדין מחפשים מ"מ לרכזת הנוער, ולמעשה רינת נאלצת למלא גם חלק מתפקידי רכז הנוער, ועל כל העשייה שכבר מורגשת מגיע לה שאפו גדול. לצידה של רינת שמחנו מאד להכניס לאחרונה את אלעד יסלזון לתפקיד רכז נוער צעיר (כיתות ז-ח) שאותו הוא ממלא בהתנדבות מלאה במסירות רבה, ונאחל לו בהזדמנות זו הרבה הצלחה. נוסף לכך, תודות לשתוף פעולה עם המועצה, נכנס ליישובנו חגי ברנר, מדריך קידום נוער, שמי שמסתובב בלילות ודאי נתקל בו - ובשלווה ובנועם המאפיינים אותו.

בדיוק לפני שנתיים התכנסנו לישיבה ראשונה של ועדת חינוך - 6 חברים שנבחרו על ידיכם, הקוראים. שתפנו בייעדים, בשאיפות, בחלומות, ועד מהרה התברר שיש הרבה קווי דמיון בינינו, ורב המשותף על השונה. חשבנו על חזרה לחינוך הבלתי פורמאלי של פעם, על חיבור למקום ולעבודת כפיים, על מתן מענה לכלל הגילאים ולכלל הילדים, על העצמת הנוער ומעורבותו בנעשה ביישוב ועוד ועוד. הרבה חלומות נרקמו באותו ערב. פרוטוקול ראשון יצא לדרך ואיתו גם אנחנו. חדורי מוטיבציה שבתום שנתיים ילדים יגיעו אחרי המסגרות החינוכיות לבתי ילדים, הנוער יצא עם מגפיים (ושפם) אל הרפת, אל הלול ואל המטעים, ובקיץ ילוננו יחד במחנה שיבנו מגרסאות ויוטה בחורשת אם תרצו:)

אחרי חפיפה מסודרת (ולמידה) עם ועדת החינוך שקדמה לנו ועם בעלי התפקידים הרלוונטיים בקיבוץ ומחוצה לו, חילקנו אחריות לפי נושאים - ילדים עם צרכים מיוחדים, בני עקיבא, הנוער הצעיר, הנוער הבוגר, בתי הילדים, עבודת נוער, אחראי תקציב (ובהמשך התווסף גם תחום הגיל הרך ובנות השירות הלאומי) ויצאנו לדרך רשמית.

אז מסתבר שכדי לממש את כל החלומות צריך תקציבים - ובשביל זה צריך להיות יצירתי, לעבוד קשה ולהכין תוכנית תקציבית שתאפשר על ידי ההנהלה.

כדי לתמוך בדרישותינו הכנו שיעורי בית ועשינו תחקיר חוצה קיבוצים שמטרתו להבין איך אצל השכנים הקרובים והרחוקים הדשא ירוק יותר, יש בתי ילדים כל יום וקייטנה במשך 7 שבועות בקיץ(!), ויש רכזי חינוך בשכר שעמלים על יישום התוכניות ומלווים את כל מצבת המדריכים (בשכר). קיימנו שיחות עומק עם רכזי חינוך רבים והכנו מסמך מפורט ומשווה לבחינת השירותים והתשלומים הניתנים על ידי כלל הקיבוצים. אט אט נכתבה תכנית עבודה ותוכנית תקציבית סדורה ומותאמת למימוש באופן הדרגתי. עכשיו רק נשאר לשכנע את ההנהלה שאנחנו לא חיים בסרט - ומה שהצענו זה באמת רציני.

אז לקח קצת זמן אבל בסוף הצלחנו. חלקית ביותר.

אז מה היה לנו מעבר לעבודה השוטפת?

קטיפ ראשון של הנוער במטעי הדובדבנים של ראש צורים - בת שירות לאומי שנכנסה לתפקיד רכזת נוער צעיר - פרויקט משותף של הנוער הצעיר עם בית גפן - שיפוץ מועדון נוער לכיתות ז-ח - הכנסת בתי ילדים

בישיבה האחרונה השלמנו את הכנת תקציב הוועדה לשנה הקרובה - הרבה חלומות יש בתוך המספרים הללו - חלומות שיכולים להתממש על ידכם. אז אתם, שזה עתה הגעתם עד הלום, אם חינוך הוא בנשמתכם, ואתם מחפשים עשייה משמעותית וחשובה לאין ערוך - ועדת חינוך קוראת לכם.

ברכת הצלחה לחברים החדשים שייבחרו, ותודות אחרונות.

לרב ורדי, שליווה וייעץ לאורך כל הדרך בכל הסוגיות שעלו על שולחננו,

לצחי כהן ונעמה וייסמן, רפרנטים של הוועדה בהנהלות, שסייעו בכל מה שצריך,

ולחגית שכטר, רכזת הקהילה, שתמיד הייתה שם בשביל לתת עצה, מידע, לסייע וגם לפרגן.

גילי קרמר, נתנאל רבלין, דיתי מילוא, רוויה לוי, אסף ברוש ואביבית אהרונף

לצד המינויים החשובים נוסף פרויקט משמעותי שנולד ויצא אל הפועל - גם הוא תודות לתקציבים שגייסה ההנהלה - שיפוץ והנגשת סניף ראש צורים! ובהזדמנות זו (שוב) נודה ליגאל שלקח על עצמו את הפרויקט הזה ועומד על המשמר (ממש) גם אחרי השיפוץ כדי להבטיח שהמקום יישמר. עם הכניסה לסניף (לפני קייטנת אילן) נכתב תקנון משותף יחד בשיתוף מובילי הסניף דאז, וכל השבטים חתמו עליו. אנו מקוים שכולם יקפידו לשמור על הכללים, ובעיקר יראו שהמקום ייתן מענה לכולם, ושכל החניכים יראו בו בית אמיתי - כזה שמטפחים, ורואים בכל יושביו בני בית. ואם כבר בבני עקיבא עסקינו, נשתף שבישיבות דנו במקום של היישוב וההורים בתוך תנועת נוער - גם בתוך הוועדה נשמעו קולות שונים - אך יחד ניסינו לייצר משוואה מאוזנת שתוסכם על כל הצדדים ואנו מקוים שזו תאומץ על ידי הבאים אחרינו ותאפשר מעורבות הורית והשתתפות אמיתית של כלל הנוער בתוך תנועת הנוער.

זהו את הדמות // חיים ראם

תשובה בעמוד 29

זהו את הדמות

1. גרד תמרים לפרנסתו כנער וגם אחרי הצבא.
2. במסגרת הגדיר חתך באלגנטיות "פנס" מכובד בלחי (יש שיגידו שמדובר בעצם בהסוואה של קטטה אלימה...).
3. הוא בן זקונים במשפחה של ארבעה בנים.
4. עבר תאונה עם סוס. לסוס שלום 😊.
5. למד גאוגרפיה סוציולוגיה ואנתרופולוגיה אבל בחר לעבוד במניעת הפצת כספים מזויפים.
6. אוהב לשמוע מוסיקה מכל הסוגים, כולל קונצרטים מהסוג הקלאסי.
7. אוהב לבשל המון, בכל הסגנונות ובעיקר בשר.
8. לא היה בקורס קצינים אבל לעת זיקנה הפך להיות מ"פ במילואים...והיד עוד נטויה..
9. עשה תרגיל בשריון בסוף הצבא וגייס למילואים את אחים שלו שאיישו יחד טנק משפחתי.
10. תמיד אמר שבחיים לא יגור בקיבוץ. אז אמר...
11. לא יודע פחד. לא מומלץ לצאת איתו לטיול רכיבה על אופניים...

נכנסתי להנהלה מתוך תחושת שליחות ומתוך רצון לנסות לקדם דברים שנראו לי חשובים כתושב בראש צוורים ב-14 השנים האחרונות (חוץ משלוש שנים שליחות בקנדה). בחלק מהתוכניות שלי הצלחתי יותר ובחלק אחר פחות, אך אין לי ספק שהדבר החשוב ביותר הוא שמצאתי קהילה מדימה של אנשים טובים שהמקום הזה חשוב להם מאוד, והם מוכנים לעשות הרבה למען החברה והקהילה מעל לפני השטח ומתחתיו.

העבודה מילאה אותי מאוד, לא עבר יום שלא עסקתי בענייניה הרבים של ראש צורים והיו ימים שהשקעתי בנושאים האלה יותר ממה שהשקעתי בעבודה האמיתית שלי, אך הכול מתוך אהבה והנאה רבה!

ולענייני הכלל: אנחנו עומדים לפני בחירות של ההנהלה (ב7/1/22) ורציתי לעשות קצת סדר, ולסקור את תחומי העיסוק הכללי של ההנהלה במטרה לעודד חברים חדשים להתמודד ולהיכנס להנהלה ולפעול בשורותיה.

גוף ההנהלה מתחלק לשתי ועדות משנה - מזכירות הקיבוץ והנהלת האגודה, אך רוב הישיבות מתקיימות ביחד והחלוקה היא לפי תחומים.

דוגמאות לנושאים שמזכירות הקיבוץ עוסקת בהם הן: החלטות שנוגעות לחיי המשק ולנכסים השייכים לקהילה – השכרות של מבני הקהילה ודירות בקיבוץ הישן, קידום של החלפת תשתיות המים בקיבוץ הישן הנמצאת בעיצומה, תפעול פרויקט הבנייה על מגרש 222 ויתר קרקעות הקיבוץ ונושאים המתקשרים לעולם המשק והענפים השונים.

הנהלת האגודה מורכבת מאותם שישה נציגים ממזכירות הקיבוץ ועוד 3 חברים - 2 חברי אגודה (תושבים שאינם חברים) ועוד נציג של השוכרים. הנושאים העיקריים שהאגודה עוסקת בהם הם נושאים שוטפים ופעילות הוועדות השונות. חברי ההנהלה הם רפרנטים בוועדות אלה והם הקשר הישיר לכל וועדה - מבחינת התקציב השוטף ועד התייעצות והעלאת נושאים שונים להנהלה.

מספר דוגמאות לסוגיות משמעותיות שבהן עסקה ההנהלה:

- ההנהלה קידמה לאחרונה את בנייתו של הבית לחיילים הבודדים, וכעת מלווה את התנהלותו בשיתוף וועדה שנותנת מענה רחב לבית, כולל קבלת החיילים והליווי שלהם.
- בנייה של שלושת מבני הפעוטונים שנבנים בימים אלו מול חדר האוכל.
- שיפוצו של חדר האוכל והפיכתו לאולם אירועים.
- שיפוצו של מבנה בני עקיבא, שיווק ותכנון.
- בנייה של מגרש 222.
- קידום התכנון של מתחם 3.
- נושאים שונים שעולים לאור הקורונה שההנהלה נדרשת אליהם.

ההנהלה מקדמת מספר סוגיות ומשקיעה רבות ביצירה של תוכנית עתיד, "חזון", לראש צורים. בשנים האחרונות ההנהלות קידמו תוכנית אב לראש צורים שמתוכה יתחילו לגזור תב"עות.

(אם קראתם את המשפט האחרון והיה נראה לכם שהוא כתוב בסינית אז הנה התרגום: כדי לבנות בתים, במיוחד באי"ש, האישורים לתב"עות יושבים במנהל האזרחי אשר לא ידוע כמעודד בנייה באי"ש וכבעל רצון עז לעזור להתיישבות היהודית באזורנו, לכן זה תהליך ארוך וסבוכ...)

זוהי גם הזדמנות טובה להודות למזכיר שלנו יגאל לייבנר ולדודי בן זאב מרכז המשק שלנו שעושים מעל ומעבר למען ראש צורים וכמובן לחגית שכטר רכזת הקהילה האלופה שלנו.

בברכה, שמעון, יו"ר ההנהלה (עוד מעט בדימוס).

הייתה לנו ועדת היגוי שישבה שעות רבות ותכננה את תוכנית האב של ראש צורים, כחלק מזה יזמנו את ערב ההסברה לתוכנית האב. התב"ע האחרונה שתוכננה פה הייתה ב-1993! ואנחנו רוצים להתחיל לבנות עתיד!

היריעה קצרה מלהכניס את כל הסוגיות בהן ההנהלה
עוסקת...

בואו, קחו חלק פעיל ביצירת תמונת העתיד של המקום הקסום הזה כדי שימשיך לשגשג ולצמוח.

השוכרים גובשו הסדרי תשלום. כמו כן הורחב שטח ההשכרה. בעיות בהסדרת אזור התעשייה מונעות הרחבה משמעותית של הענף.

סולארי: בימים אלו מתגבשים שני הסכמי שותפות לשימוש בגגות בתוך הקיבוץ וכן לגדר סולארית בשטחי המטעים. הגדר עבור הקיבוץ תוכל לאפשר שדרוג של חלק מהגדרות וכן מניעת מעבר בעלי חיים ואנשים לתוך המטעים, הלולים, הרפת וחצר הקיבוץ.

השקעות בתוך הקיבוץ: בימים אלו נבנים 3 מבנים במקום הפעוטונים הישנים. המבנים יכולים לתת פתרון דיור בעיקר לזוגות צעירים ויתאפשר מעבר של חלק מהשוכרים במתחם 3 לקראת התחלת הבניה שם.

תב"ע לראש צורים: לאחר השלמת תכנית האב נחל בקידום של התב"ע הראשונה שתאפשר המשך הגידול של הקיבוץ בעשורים הקרובים.

אנחנו מקדמים מספר עמדות טעינה לרכב חשמלי בשני אזורים בקיבוץ.

הסדר עם מס הכנסה: לאחר מספר ישיבות של בית המשפט הנוגעות בעיקר לדרישת שלטונות המס על תשלום משנת 2014 ועד שנת 2017, וכן להכרה או אי הכרה של מס הכנסה במחיקת החוב לסוכנות היהודית ובהנחיית בית המשפט, נפתח ערוץ של התקדמות לפשרה עם שלטונות המס. אני מעריך שעם רצון טוב נוכל לפתור את הנושא עד סוף השנה הבאה.

הנהלת חשבונות: לאחר טלטלות גדולות בהנהלת חשבונות מתגבש צוות חדש יחסית.

כאן המקום להודות לחנה דרורי על שנים רבות מאד של עבודה מסורה בהנהלת חשבונות. חנה כנראה תפרוש בסוף השנה האזרחית.

אנחנו מחפשים בנרות חבר או חברה מתוך הקיבוץ שיסכים לעבוד בהנהלת חשבונות אפילו במשרה חלקית. יש לכך חשיבות גדולה בעיקר לקשר עם החברים והתושבים.

עד כאן הפעם...

בברכה

דודי בן זאב

מרכז המשק

מהנעשה בענפים:

מטעים: לפני שנת השמיטה ניטעו כרמי יין בהיקף גדול יחסית (כ-30 דונם) עבור יקב גוש עציון ויקב טפרברג בזנים המותאמים עבור כל יקב. יש לציין כי חלק מהכרמים ניטעו בחלקות שהיו בהן בעבר דובדבנים וחלק בחלקות חדשות, בעיקר בצפון מזרח הקיבוץ עד גבול השטח של הקיבוץ.

אוכמניות: בחלק מהזנים ישנן בעיות של תמותה אבל רוב השטח מתפתח יפה יחסית. הרשתות בחממות קופלו לקראת החורף.

דובדבן וגודגדן: נשארו מעט חלקות. חלק מהנטיעות יתחילו להניב בעונה הבאה. אין ספק כי המטעים מהווים אתגר לא פשוט בשל גודל החלקות, דלות הקרקע ומחסור בחברים המעוניינים להשתלב בחקלאות בכלל ובמטע בפרט. אנחנו שוקלים יחד עם קיבוץ מגדל עוז איחוד של המטעים.

לול: מסתמנת שנה יוצאת דופן לטובה כלול ויוצאת דופן במיוחד לאור מצב הענף בשנה שעברה ובארץ בכלל. הסיבות העיקריות לתוצאות הן הצלחה בשיווק עופות בכשרות גבוהה ומיומנות מקצועית, יחד עם שינוי בממשקים מול הספקים, במיוחד בנושא קניית מזון וגם בעבודה מול השותפים.

בחדשים האחרונים משתוללת בארץ שפעת העופות. אין מספיק מידע על צורת העברת המחלה בין לולים בארץ, אבל ברור שהיא מועברת גם על ידי כלי רכב ולכן נדרשת זהירות מיוחדת.

רפת: מלבד העבודה השגרתית בייצור חלב, הרפת עוסקת גם בהרחבת הפעילות במכירת מזון לרפתות אחרות. כמו כן הגדלנו משמעותית את שלוחת הפיטום. בימים אלו צוות הרפת עוסק בהתאמת אחת הסככות הישנות שלא נעשה בהן שימוש בשנים האחרונות לפיטום של כמות משמעותית של עגלים. במקביל מטפלים בשדרוג הטיפול בשפכי הרפת ובתשתיות נוספות. פיתוח שלוחת הקומפוסט נתקל בקשיים, בעיקר של כוח אדם. פה גם המקום להציע עבודה במשרה חלקית לחברי המקום ובני המקום.

נדל"ן: בעיות הגבייה שנבעו בעיקר בגלל מגפת הקורונה, גרמו לתחלופה של חלק מהשוכרים. עם רוב

דרוש כפר שלם לגדל ילד, דרוש מבוגר משמעותי שיאמין בו ודרושה הבנה שהמתבגר רוצה להיות אדם משמעותי. (מתוך ההקדמה לספר "דרוש כפר, חינוך למשמעות" מאת דותן לוי)

בחודשים האחרונים, מאז נכנסתי לתפקיד, עקרונות אלו מלווים אותי במהלך פגישות, החלטות, שאיפות ומפגש עם ילדי ונוער הישוב.

כאמור, כמו בלידה גם בתפקיד שנבנה דרוש היריון, הבשלה לקראת היציאה לאור.

ובכל זאת, על אף ריבויי הפגישות - חיזוק קשרים עם מחלקת החינוך של הקיבוץ הדתי, שיתוף פעולה עם גורמים שונים מהמתנ"ס והמועצה, תכנונים לקראת השנה הבאה, תכנון תקציבים, הכנת מיפויים של הנוער ושל ילדים עם צרכים מיוחדים ובכלל זאת של ילדי היישוב עבור בניה של תוכנית מיטבית - דברים מתקדמים מתחת לפני השטח.

בחודש האחרון התחילו מספר מלגאים (סטודנטים המקבלים מלגה) בשיתוף עם המטה לצעירים במתנ"ס, ללוות ילדים עם צרכים מיוחדים כחונכים.

אני שמחה לכשר **שאלעד יסלזון** קיבל על עצמו את ריכוז הנוער הצעיר - כיתות ז' - ח'. כבר עכשיו אפשר לחוש את העשייה בשטח. עשייה שיש בה הרבה מוטיבציה ונחישות אדירה.

חגי ברונר, עובד קידום הנוער של הישוב שלנו, ממשיך לעבוד עם נוער הזקוק לעטיפה יותר פרטנית, וזה המקום שוב להזכיר שהורה שמעוניין ביעוץ פרטני, תוך שמירה על דיסקרטיות (בנושא נשירה, התנהגות אובדנית או מסוכנת, התמכרויות, חששות ...) - חגי הוא הכתובת הטובה ביותר. הוא בעל ידע וסמכות בדיוק עבור הדברים האלה. המספר של חגי: 050-2330094.

נוער - נוער - נוער

בעקבות אירועי ההשפעה שעלו לתקשורת בזמן האחרון, יחד עם דרישת בני עקיבא לביטול ההשבעות מטעמם, ובעקבות ההשבעה שהתקיימה ביישובנו, הוחלט פה אחד להפסיק את המסורת של כניסת כיתה ט' לנוער על ידי השבעה המובילה להתנהגות אלימה ומשפילה. בשיחות עם הנוער עלתה הסכמה שאת אירוע כניסת הנוער לבני עקיבא נציין שנה הבאה בטיול לילי 'שווה' ביותר שיארגן הנוער בשיתוף הרכז. אירוע שיגרום גאווה ותחושת שייכות לנוער הערכי והטוב של ראש צורים.

לכבוד חנוכה אסנת כרמל העבירה לנוער שיחה מלווה בסרט בהשתתפותה ובהשתתפות אחיה הגדול: "אח שלי גיבור". אסנת שיתפה את הנוער בחוויות שלה מהמסע בחיים עצמם ובסרט המרגש שמשקף את תחושותיה של אחות צעירה לאח עם תסמונת דאון. השאלות וההתעניינות של המשתתפים היו מרגשות. תודה לאסנת על השיתוף המרגש, למדנו מה זה אומר להיות "גיבור" בתוך חג של גבורה ואור.

במסגרת חיזוק הקשרים עם מחלקת החינוך של הקיבוץ הדתי נפגשו חברי כיתה ט' עם רכז הנוער של הקיבוץ הדתי, וקיבלו סדנא חווייתית על מנהיגות ומנהיגים במורשת הקיבוץ הדתי.

תודה לצוות מוגנות אשר דאג להביא לבנות כיתות ח-ט סדנת מוגנות והגנה עצמית של "אל-הלב", ולבנים בכיתות ח-י את הסדנא "בי.מה" מפיי בן-ארי. אין ספק כי הכלים הללו ילוו בהמשך הדרך כל נער ונערה.

ומהו המינון הנכון של היקף הפעילות. מובן שאי אפשר לבנות הכול ביום אחד, אך חשוב לי לדעת כיצד להתוות את הדרך, וכולנו יודעים שעין טובה, רצון טוב, ושילוב ידיים הם המתכון לעשייה מבורכת.

בנימה אישית: אשמח לשמוע הערות והארות. התפקיד שלי דורש שיתוף פעולה של כל הישוב, כמו שכתבתי בתחילה: "דרוש כפר שלם לגדל ילד". אני רוצה להבין את רחשי הלב והרצונות שלכם ממערכת החינוך בישוב, איך כל אחד מאיתנו היה רוצה לראות את החינוך מתנהל, מהן הציפיות

דבר רכז נוער צעיר // אלעד יסלזון

שמי אלעד יסלזון, אני הבן של מולי ומוריה יסלזון. שמיניסט, לומד בישיבת מקור חיים שבכפר עציון (בינתיים).

בשבועיים האחרונים התחלתי לעבוד ביישוב כרכז נוער צעיר, (טיפה באיחור, אבל זה גם משהו).

למעשה, רכז נוער צעיר הוא רכז נוער שעוסק בשכבות הגיל הצעירות, כלומר, בכיתות ז'-ח'. תפקידו לארגן להם שיחות וסדנאות, להוציא טיולים, ומעבר לכך – להיות עוד כתובת עבורם. להתקדם ביחד איתם כמה שרק אפשר.

כרגע אנחנו בתחילת הדרך, אבל בעזרת ה' צפויה לנו דרך ארוכה, רצופה בעשייה, התקדמות והנאה (אמנם הנאה אינה העיקר אבל יש לה חשיבות).

אז אם יש לכם הערות, הארות, הצעות, רעיונות. או אם אתם יודעים על משהו שהנוער הצעיר יכול לעזור בו, או סתם אם בא לכם לדבר, מוזמנים לפנות אלי.

אלעד – 054-610-1669

מוגנות בבית ובסביבה הטבעית / דבר צוות מוגנות היישובי // עידו שינדלר

אנו, צוות מוגנות, רואים חשיבות רבה בקיום פעילות חינוכית בנושאים אלו, ושומחים על שיתוף הפעולה מצד בתי הילדים, הנוער וההורים.

לפעילות הוועדה ומימון הסדנאות הצלחנו לגייס תקציב וסבסוד גם מהאגף לעבודה קהילתית במחלקה לשירותים חברתיים במועצה, גם מתקציב הוועדה, וגם ההורים תרמו את חלקם.

לאור מקרים שהתרחשו בגוש עציון בתקופה האחרונה, אנו מדגישים את חשיבות המוגנות בתוך הבית, גם עבור בני נוער בשעות שהם לבד בבית. ממליצים להימנע מהכנסת אדם זר או איש מקצוע, ללא נוכחות מבוגר בבית.

צוותי ועדת מוגנות בכלל הישובים, כולל אנחנו, משתתפים בחודשיים הקרובים בהכשרה מקצועית עם מיטב המרצים, מטעם המועצה להמשך עבודה מתאימה בתוך הקהילה.

מזכירים כי אפשר לפנות לצוות בכל עניין הקשור למוגנות, בכל התלבטות או בעיה שמתעוררת בתחום זה.

צוות מוגנות יישובי

הרס שוימר, עידו שינדלר, פזית ורדי ומיכל הרשקופ

בתקופה האחרונה התקיימו מספר פעילויות מטעם צוות מוגנות יישובי, בתמיכה ובליוי של המועצה והגית, רכזת קהילה:

1. התקיימה ההצגה 'על שומרת על גופה', להורים וילדי גן חובה, ובהמשך התקיימה הרצאה רק להורים של ילדי גן חובה על שיח מוגנות המותאם לגיל זה בהנחיית מיקי פורת, פסיכולוגית שפ"ח (שירות פסיכולוגי חינוכי) במועצה.

2. קיימנו ערב הכשרה עם הרב רפי אוסטרופ להורים של בתי הילדים שמלווים את שכבות הנוער, ולרכזת החינוך. הערב עסק בחינוך למיניות חיובית ובשיח במגוון תחומים. היה מעניין ונפתח שיח חשוב.

3. התקיימה סדנת הגנה עצמית בת שלושה מפגשים לבנות שכבות ח' וט', הסדנה, בהובלת עמותת 'אל הלב', עסקה בעיקר בהעצמה נשית, ונתנה כלים בסיסיים להגנה עצמית.

4. לבני כיתות ח', ט', י' התקיימה סדנה בת שני מפגשים בנושא מיניות בריאה. הסדנה הונחתה על ידי שי בן ארי ועסקה בנושאים הרלוונטיים לבנים בגיל ההתבגרות.

בסך הכול, בכל הסדנאות השתתפו כ-70 נערים ונערות (!)

חגית שכטר

שלום קהילה יקרה,

אני שמחה לשתף באירועים האחרונים שהתרחשו ומתרחשים בקהילתנו.

ערב לשוכרים ולמשפחות חדשות בראש צורים - ועדת

ברוכים הבאים ארגנה אירוע נפלא ומגבש בין המשפחות שהגיעו לראש צורים במהלך 5 השנים האחרונות. לאירוע הגיעו 61 אנשים! זה בהחלט לא מובן מאליו לצאת בערב באמצע השבוע ולהשאיר בייביסיטר על ילדים קטנים. הערב החל בסוג של ספיד-דייטינג - אנשים ישבו במעגל חיצוני מול מעגל פנימי ונתבקשו לענות בכל פעם על שאלה אחרת שהועלתה ע"י המנחים, ולאחר כל שאלה

המעגל הפנימי זו כיסא אחד שמאלה, וכך נפגשו אנשים שלא הכירו זה את זה, ולמדו קצת איש על רעהו. בחלקו השני של הערב נערכה ארוחת ערב שהורכבה ממאכלים שאנשים הביאו מהבית. המשתתפים התיישבו בשולחנות עגולים להמשך היכרות ושיח קליל. הרב ורדי, פגש רשמית את המשפחות ובירך אותן על הצטרפותם לקהילה. לאחר מכן, שמעון וייס, יו"ר ההנהלה, הציג לציבור את אופציות הבנייה ועדכן בחידושים שהתרחשו בנושא זה. בנימה אישית אני חייבת להגיד שהיה אירוע מרגש ממש. בעיקר בלט הצימאון הגדול של המשפחות לצאת מהבית ולהיפגש עם אנשי היישוב. האירוע הסתיים בטעם של עוד וברצון להיכרות מעמיקה יותר. בהמשך השנה הוועדה מעוניינת לארגן שבת אירוח יישובית (כפי שהיה בעבר) להיכרות נוספת גם בין שאר התושבים כאן

סדנא לאימהות לילדים בעלי צרכים מיוחדים (צמי"ד) - בהמשך לתקציבים שאנו מקבלים מהמועצה, קיבלנו תקציב עבור סדנת בישול טיפולי לאימהות של ילדי צמי"ד. זוהי סדנא של שלושה מפגשי בישול משותפים שבמהלכם יועלו וישתפו נושאים הקשורים לאימהות.

בסוף החודש, אירחנו את ההצגה של תיאטרון אלומה - "אם אנחנו כבר כאן, אז למה לא ליהנות מזה?" ההצגה מעוררת ההשראה של יפעת נוימן, מתארת את התמודדותה כאמא לילדה עם צרכים מיוחדים. בתום ההצגה הורים מתוך קהילתנו, החווים חוויות דומות והסכימו לשתף ולספר את סיפורם, הציגו שאלות ותשובות בניסיון להעביר, ולו במעט, את ההתמודדות הפרטית שלהם. פרטים נוספים בהמשך הגיליון.

זהו להפעם, מוזמנים כתמיד לשתף, להציע ולהעיר ולהאיר. חגית

בישוב. אנו מקווים שבעקבות המפגש "החדשים" ירגישו בנוח להגיע לאירועים קהילתיים ולהכיר יותר תושבים.

ועדת ברוכים הבאים משלבת כוחות עם ועדת תרבות ומתכננת עבורנו, המבוגרים, **ערב חורף** - ערב קליל ונעים. פרטים בהמשך.

ועדת תרבות ארגנה הדלקת נרות יישובית בנר ראשון של חנוכה. היינו מודעים לכך שאנשים כבר יוצאים לחופש ומוזמנים להדלקות נרות משפחתיות, אך היה לנו חשוב לקיים בכל זאת משהו קהילתי בחג הזה. שמחנו לראות משפחות חדשות וותיקות שהגיעו למרפסת אולם השמחות להדלקת נר משותפת. הרב ורדי הדליק את חנוכיית בית הכנסת (באדיבות משפחת שנדרור) ונשא דברים. בנות גפן המקסימות הגיעו לחלק סופגניות לכל מי שהגיע. בהזדמנות זו, נודה לאפרת קניגסברג שסיימה את תפקידה בוועדה. אפרת תרמה שנתיים משמעותיות ביותר ועל כך אנו מודים לה בשם הקהילה.

אנו מקווים שהשנה נוכל לקיים יותר פעילויות קהילתיות ושזן האומיקרון יוריד ראשו ויסתלק ויאפשר זאת. ועדת תרבות תשמח לחיזוקים בנציגים נוספים שיצטרפו לוועדה. השנה, ועדת תרבות הייתה אמורה לדאוג לאירועי תרבות המשלבים את הגיל הרך (הפנינג 'סוף הקיץ', טקס 'עולים לכיתה א', הצגות שונות), אך לצערנו, הקורונה פגעה באפשרות לארגן פעילות קהילתית בהתאם להנחיות הממשלה. מי שמעוניין לחזק את התחום הזה השנה, מוזמן להצטרף ולחזק את הפעילות באופן פרטני לטובת הגיל הרך ובאופן כללי לוועדת תרבות.

ערב לוותיקים - כפי שכתבתי בגיליון הקודם, אושר תקציב מהמועצה עבור פעילות לגיל השלישי. בערב חורפי וקריר התכנסו סבתות, בנות ונכדות בסטודיו לאומנות החמים והצבעוני של לביאה כהן. במשך כשעתיים, הן יצרו דיאלוג אומנותי רב דורי ויצרו תמונות מקסימות על עץ. הן הרוויחו זמן איכות משפחתי וחברתי, אנו מקווים שנוכל להמשיך ולהגדיל את הפעילויות הללו. ותודה למועצה על כך.

החלו לשדר בין סטודנטים מתנדבים בישוב ובין הילדים הזקוקים לחונכות. הם מלווים את הילדים גם בפעילות אחר הצהריים וגם בבני עקיבא. עבודה רבה עוד לפנינו כדי שהמערך הזה יצליח ויפעל כמו שצריך. אני, בכובע שלי, בקשר עם המועצה בנושא תקציבים ופעילויות שאפשר לקיים עבור המשפחות בתחומים שונים. בעקבות רחפה חזקה של המשפחות הזמנו לראש צורים את ההצגה של יפעת נוימן ואורנה סגל, הצגה המתארת את התמודדותן כאימהות לילדים עם צרכים מיוחדים. המשפחות רצו שיהיה ערך קהילתי מוסף לערב הזה, בשיתוף הקשיים וחיי היומיום של המשפחות כאן בראש צורים. הן יצרו את הסרטון שהוקרן בסוף הערב - 'סליחה על השאלה' והעלו שאלות המשקפות לקהילה את ההתמודדויות חברתיות והקהילתיות שהן חוות בחיי היומיום. תודה למשפחות שהשתתפו בסרטון ודיברו בפנים גלויות על ההתמודדות.

לסיכום, שינוי ומודעות מחייבים תהליך ארוך, ולוקחים זמן. אני מקווה שהשלב הבא יהיה שיח פתוח וטבעי בקרב המבוגרים בקהילה בנושא הזה הן בביקור הן אצל שכנים, בשבילים... ובכלל. רק כשאנחנו נפנים את המודעות לנושא, נוכל להטמיע זאת בקרב ילדינו, ונוכל ולתת לבעלי צמי"ד תחושת שייכות קהילתית אמיתית.

אז למי תודה ולמי ברכה?

ליונית לוריא, גילי קרמר, לביאה כהן, שלהבת איתם, נעמה דיאמנט, גולדי גייסון, דיתי מילוא, רינת לוי, אביבית אהרונף, אפרת ריין, הילה קפלן, מיה מאירסון, נעמה דיטור, איילת יהודית שבט, אסתר שנדרור ומוריה יסלזון, עבריה שטאובר (עיצוב גרפי), ניצן שכטר (עורכת הסרטון).

לפני כ-3 שנים, החלו לעלות על פני השטח הקשיים והפערים החברתיים של משפחות צמי"ד (צרכים מיוחדים) וילדיהן בראש צורים. מספר אימהות לילדי צמי"ד, נציגות ועדת ערכות הדדית, ונציגי ועדת חינוך, נפגשו עם רכזת הקהילה דאז, נעמה דיאמנט, והוחלט לקיים מיפוי צרכים של משפחות לילדים בעלי צרכים מיוחדים. נכתב ופורסם שאלון להורים, והחלה חלוקת עבודה של חונכויות ומדריכים משלבים בקרב הנוער ובני עקיבא. אנשי חינוך מיוחד נרתמו לעזרה והכוונה ויצאו לדרך, בשיתוף הקומונרית ורכזת הנוער. תחילת הדרך הייתה קשה ורצופת מכשולים, כי הרי כל ההתחלות קשות. וכאילו לא די בכך באה הקורונה וטרפה את כל הקלפים, וכל המערך הופסק. במהלך הסגרים בקורונה, ועדת ערכות הדדית בשיתוף ועדת חינוך, ניסו לסייע למשפחות ולילדים ונתנו מענים שונים עבורם. כמענה לבקשה שעלתה כבר בתחילת הדרך ליצירת מרחב תומך לאימהות, הוקמה קבוצת אימהות שנפגשה (גם בקורונה) עם מנחה בתחום הפסיכו-דרמה, ונוצרה קבוצה מגובשת של נשים שיכלו לחלוק בינן לבין עצמן את החוויות שלהן ואת קשיי היומיום, ולהגדיר בצורה מגובשת יותר מה הרצונות והצרכים שלהן כקבוצה. נציגי ועדת חינוך בנו תכנית עם בעלי תפקידים במועצה בתחום זה, וקיוו לממש אותה בתחילת השנה. לקראת סוף הקיץ, מספר הורי צמי"ד אספו אותנו לישיבה דחופה על תכנית עבודה לשנה הקרובה: הם העלו רצונות וצרכים, ואנו נפגשנו עם נציגי מועצה בתחומים אלו, המועצה סייעה לנו למצוא סטודנטים חונכים והחלה לסייע בתוכניות שונות שעמדו על הפרק. לאחרונה, הוקם צוות צמי"ד מצומצם המורכב מנציגת ועדת חינוך (דיתי מילוא), רכזת חינוך (רינת לוי) וממני (רכזת הקהילה). בחודשים האחרונים רינת ודיתי תפסו את המושכות, ובשיתוף עם ספיר הקומונרית

לפני שנתיים נפגשנו אחת לשבוע, 7 אימהות לילדים עם צרכים מיוחדים, למפגשי פסיכודרמה מטעם הישוב והמועצה. בהתחלה התלבטתי אם בכלל להצטרף. הייתי בתקופה מורכבת, מוצפת ומותשת מהדרכות הורים/עצות וניסיונות

שונים שנכשלו להרגיע את המצב בבית. תהיתי מה כבר תיתן לי הקבוצה הזו. לא ידעתי איך ארגיש מול האימהות האחרות? לא האמנתי שאסכים להיחשף מולן בידיעה שאח"כ אפגוש אותן בשבילים, וחששתי שלא אצליח לתת אמון ולשתף באמת. ולמרות כל השאלות קפצתי למים. הגעתי למפגש השני, וכבר בדקות הראשונות הבנתי שהגעתי הביתה, שאני בסביבה מכילה, מחבקת, כולנו באותה סירה. הן מסתכלות עליי במבט שאני מכירה מקרוב. הן לא שופטות אותי, גם להן זה קורה... שיתפנו בסיטואציות אבסורדיות, בהערות הזויות שקיבלנו מהשכנים, בתהיות איך להגיב במקרה כזה או אחר, צחקנו, בכינו, כעסנו, צעקנו, ובעיקר הרגשנו שאין יותר לכד... לאורך המפגשים צמח בי הרצון לצאת עם האנרגיה הזו החוצה, להיחשף, לספר לעולם עם מה אנחנו מתמודדות. עברנו תהליך ארוך של התלבטויות מהי הדרך הנכונה להיחשף, ואיך נשמור על כבודם של ילדינו לצד הרצון לזעוק את כאבם. לא כולן רצו להיחשף בעצמן. יש שהעדיפו שקולן יישמע על ידי אחרות. התגלגלנו הרבה עם החלום הקטן הזה לצאת עם הסיפור שלנו לעולם, והנה זה קרה והתחיל להתגבש בזכות הרבה אנשים שהאמינו בחשיבותה של החשיפה לאורך הדרך. בקטעים הבאים תשמעו על סיטואציות מביכות/מצחיקות/פוגעניות שהתרחשו כאן בראש צורים במגע שלנו עם הקהילה. נשמח שתדעו, שתכירו, שתראו מיהם האנשים שמסתובבים בתוכנו. שננסה ביחד פחות לשפוט, פחות לכעוס ויותר לחבק, ולהכיל.

הקטעים הבאים הוקרנו, בחלקם, בסוף הצגתן של יפעת נוימן ואורנה סגל, בערב המודעות לצרכים מיוחדים שהתקיים השבוע.

האם היה מקרה שהרגשתם לא נעים מהשכנים?

- לא. השכנים טובים בעיניי.
- כן, כשהילדה מתחרפנת, ומהבית שומעים צרחות אימות, או כשהילדה נשכבה על הכביש, והשכנים ניסו להזיז אותה משם, או כשהילדה נעלבה מהתנהגות של ילדים אחרים באירוע יישובי משום שעקפו אותה בתור והיא

דחפה אותם בעצבים בצורה לא מותאמת לגילה.

- כן. כשהילד לא מפסיק לצעוק בלילות.
- מלא... כשהוא מקלל, כולם שומעים. כשהגדול יושב בחוץ ובוכה בלי שליטה כי לא הבין משהו, ולא מבין כמה נורא זה נראה...
- כן, כשהבת שלי שואלת המון שאלות, לפעמים מביכות יש כאלה שזורמים ויש שפחות 😊.
- קצת, כששכנה שאלה "האם יש לו משהו קוגניטיבי".

ספרו על הערה מיוחדת שאתם זוכרים

- "אם את מדברת ככה על הילד שלך אז איך אחרים ידברו עליו?" סיפרתי שהילד שלי על הספקטרום האוטיסטי.
- כשאנשים חשבו שהילדה לא בדיוק אוטיסטית, וסתם עושה דרמות.
- השתיקו את הילד בבית הכנסת, והסתכלו עליי בפנים לא נעימות עקב רעש שהילד עשה, בגלל שהוא מדבר בקול.
- לילדה שלך יש רק נכות פיזית. זה לא כמו התמודדויות אחרות.
- אנשים שכנראה, לא ידעו שהילד מיוחד, ו'הריצו צחוקים' כששמעו אותי מבקשת מדמות חינוכית שקשורה לשכבת הגיל שישמור לי עליו.
- איך את מסוגלת להביא עוד ילדים לעולם.
- יצאתי להליכה ואחד מהתושבים שאל איך ברחתי מהבית כשיש כל כך הרבה צעקות. (בדיוק הוא עבר ליד הבית שלי).
- אז מה שלומכם (בנימה יחנה)? או שאלה בפעם האלף של אותו אדם - תזכירי לי איפה הבת שלך לומדת? היא לא עלתה לכיתה א?
- "איך את יודעת שזה לא יקרה עם הילד הבא?" 😊

האם הילד משתלב בחברת גילו בישוב?

- לא מספיק, המון עבודה מצידנו בגלל שהוא לא לומד בכיתה וגילה עם יתר חברי השכבה.
- הילד שלנו בחוג עם חלק מבני השכבה והוא מאוד מרוצה.
- במקרה שלנו, בני עקיבא זה שילוב מעולה בדרך כלל מתחשבים בטיוולים, בחודש ארגון וכו'... מצד שני, כשיש חבוש/מחניים וכו'.... זה שילוב גרוע (כל פעולה סניפית,

זה שילוב גרוע. בדרך כלל זה מחניים).

- קשה. היו תקופות יותר טובות ותקופות פחות טובות כיום היא מגיעה אבל לא מרגישה מאוד שייכת, למרות שבני גילה מנסים. הייתה תקופה קשה שהיא כמעט לא יצאה מהבית כחצי שנה, ואף אחד מהשבט לא נכנס לשאול מה איתה.
- אנו, ההורים, משתדלים להביא אותו לקידושים.
- לא ממש. הולך וחוזר באמצע. המדריכים באים לאסוף אותו ובדרך כלל הולך ללא רצון גדול מדי. כשמזמינים לברכה או ליומולדת, הולך וחוזר מבסוט.
- חוג בלט זה מקום טוב לשילוב, גם בשיעורי פרשת שבוע. בגינת משחקים קצת פחות. יש ילד חמוד במיוחד שמגיע לשחק מיוזמתו וממש נחמד.

איך האחים מתמודדים עם הקושי? איך הקושי משפיע על המשפחה?

- לאח קשה מאוד.
- חלק מהאחים נבוכים מהתנהגות של הילד ומתרחקים ממנו, חלק עוזרים. הקושי הוא במתן תשומת לב ואנרגיות לילד שנדרש לכך.
- כל אחד בדרכו. רובם מסייעים. יש גם התמודדויות ציניות ופחות מתאימות ולחלקם יש גם כעסים שמנכיחים את הקושי שלהם מול המורכבות.
- לפעמים מתביישים, בעיקר כשהחברים שלהם שומעים צרחות מהבית. האחות הקטנה לוקחת ללב ומנסה לקחת על כתפיה את האחריות ולדאוג לאחותה הגדולה.
- ההשפעה על המשפחה באה לידי ביטוי מדי פעם בהזנחה לא רצונית של האחים, כי אנו נאלצים לתת לילד אחד את מירב תשומת הלב ולהיות צמודים אליו כדי שלא יקרה אסון. הזמנים המשפחתיים שלנו ביחד, כמו ארוחות שבת, הם זמן נפיץ במיוחד שמלווה תמיד בהצקות בכי וצעקות של כולם, וכמעט תמיד הילד המיוחד הוא הגורם והמניע. למדנו לא לצפות, לארח פחות כדי לא להרגיש לא בנוח להתמודד עם הכאוס הזה לפני עוד אנשים.
- לפעמים 'מתפרחים' להזמין חברים. מתקשים להסביר את הסיטואציה. כל יציאה מהבית, כולל למכולת/ לחברה מעבר לכביש דורשת הכנה, דיבור, הרגעה, הפרדה בידיעה שבשנייה הכול יכול להשתנות. אין גמישות.
- יש ימים טובים ויש פחות. בעיקר תלות גדולה בנו, ההורים. לקח להם זמן להבין שאחותם היא בחינוך מיוחד.

■ אח ככל האחים, כרגע אין תחושה של התמודדות מיוחדת.

האם יצא לכם להרגיש "הורה מיוחד"? מתי? ולמה?

- כן. זה לא קורה הרבה אבל ממש לא מזמן היה "תקל" בבני עקיבא ולא הצלחתי להפסיק לבכות. הבנתי שאני לבד.
- כן, בבית הכנסת בחוג פרשת שבוע לילדים בשבת. ולחיוב, כשהילד שלי מצליח דברים שגם אחרים מצליחים ומבחינתי זה סופר מרגש.
- כן. יש אנשים שמדגישים את זה מולנו מתוך כוונה טובה. כך גם חברות מול הילדה. יש הורים שמדגישים מול הילדה וחברותיה את היותה חריגה, וזה מאוד מפריע לה.
- במסיבות גן, כשרוב הילדים משתפים פעולה וההורים מצלמים אותם בהתרגשות, ורק הילד שלי מסתובב סביב עצמו, בצורה לא קשורה.
- כן, הילד שלי לא מוכן לשים מסכה במקומות ציבוריים, זה קרב אבוד מראש, ואני למדתי לברור את הקרבות שלי. פגשנו באחת הפעמים אישה מבוגרת שצרחת עלי שאני חסרת אחריות שאני נותנת לבן שלי להסתובב ללא מסיכה, ושזה לא בסדר.. רציתי לספר לה את כל הסיפור - שהבן שלי קשה כמו אבן, שהכול נפיץ, וקשה, ושהיא מוזמנת להתמודד איתו ומולו במקומי, נראה אותה...
- כשיש לך ילדים גדולים ועדיין צריך להזמין בייביסיטר.
- כל יום.
- כל הזמן, כי זאת התמודדות ש"זר לא יבין זאת". נוגעת במקומות הכי עמוקים, ופגיעים בנפש.

האם הרגשתם שהיותכם הורים לילד מיוחד השפיעה על קשרים בקהילה - למשל עם חברים או שכנים?

- רק בקטע טוב. זה אחלה לגילוי אנשים נפלאים.
- לא, אבל לפעמים מתגנבת לה "קנאה קטנה" במשפחות שלא מתמודדות עם אתגר כזה. זה נראה מבחוץ שאצלם הכול פשוט.
- אחת התשובות שקיבלתי לשאלה "למה לא מזמינים אותנו לארוחות/ קידוש", הייתה בגלל הילד המיוחד. אז כן, יש השפעה.
- בעיקר עם השכנים. אני מסתובבת עם אי נוחות גדולה מולם, תוהה מה הם חושבים עלינו. איזה הורים גרועים אנחנו. כל היום רק צורחים וצועקים. מתביישת במילים שיוצאות מהפה של הבן שלי כשהוא בהתקף זעם שבטח

גם אותן הם שומעים.

- ברור שכן. פחות מזמינים, ואם כבר מזמינים אז יש לנו מלא מלא דילמות האם ואיך ללכת? מה יהיה נכון לנו ולילדים וגם לצד השני? האם ימשיכו להזמין פעם נוספת?
- לפעמים כן, במיוחד מעריכה אנשים שמאוד נחמדים ובעלי גישה לילדה שלנו. זה עושה הרגשה מאוד טובה.
- בהחלט. מי שמסתכל בזוכית מגדלת או שואל שאלות חסרות טקט, גורם לי לא ליצר קשר.

האם אתם מרגישים בנח לבקש עזרה מהקהילה?

- תלוי איזו עזרה. בעיקר יש צורך במודעות ובמסגרות לא פורמליות שמאפשרות שילוב ביישוב.
- לא כל כך... זה קשה להיות במקום הנזקק שמבקש טובות. קשה לי לדרוש מילדי השבט שיתאמצו במיוחד וישקיעו ויבואו לקרוא לה, כי אני חוששת שזה לא ממש קל להם.
- קודם כל אנסה לחפש עזרה בעצמי ואם לא אצליח אפנה לקהילה.
- כן, למדתי לעשות את זה לאט לאט ואני שמחה על כך מאוד. גם אם לא תמיד זה מדויק, יש למי לפנות.
- בהתחלה ממש ממש לא, היום מאנשים מאוד ספציפיים. וגם רק אחרי שנים של עבודה עצמית.
- ת'אמת לא ממש.
- לפעמים, תלוי במה.

איך השפיעה עליכם העובדה שהלקות שאתם מתמודדים עימה נראית או לחלופין לא נראית לעין?

- לנו יש נכות "שקופה", יש לה בעיות משל עצמה.
- הלקות לא נראית, ולכן יש חוסר הבנה של החברה.
- לפעמים זה נוח שהלקות בלתי נראית, ולפעמים זה מטעה, ואנשים פחות מבינים שאנחנו זקוקים לעזרה מיוחדת, פחות רגישים.
- הלקות שלא נראית הופכת את הבעיה של הילד שלי לנתונה לפרשנות, זאת אומרת שלא כולם יודעים/חושבים שהוא עם צרכים מיוחדים, אלא חושבים אולי שהוא פשוט פרוע ולא מחונך, ואנחנו ההורים כביכול אשמים בזה. זה גורם לי לדבר עם עצמי המון, ולזכור שזו לא אשמתי. אני באמת מנסה לעשות את המקסימום, זה הוא וזה שלו. כשקיבלנו הכרה מביטוח לאומי ירדה לי אבן מהלב. סוף

סוף עוד אנשים, ניטרלים, מבינים ורואים שמשו פה לא תקין, זה לא רק אני ולא בגללי.

- הלקות אינה נראית וההרגשה שאת צריכה כל הזמן לתווך את המצב ולהתנצל שאת / ילדך קיים. בדידות. בדידות. בדידות.
- גם אנחנו עברנו תהליך קבלה והפנמה.
- במקרה שלנו היא נראית לעין, אבל לא מובנת לכולם, וזה מתיש נפשית לראות את גלגלי המחשבה של הצד השני. מנסים להבין ולהתלבט בעצמנו האם להסביר ואיך.

מה הציפיות שלך מהערב הזה?

- קצת לחשוף, קצת להסביר.
- שתהיה יותר הבנה, אבל שלא יהיה קטלוג והדרה של הילד שלי.
- יותר רגישות מצד הקהילה, ובעיקר מהורי הגיל שלה.
- שאנשים בקהילה יהפכו לרגישים יותר. שאנשים יבינו שיש כאן לא מעט משפחות שמתמודדות עם צרכים מיוחדים, ושלפעמים אנחנו לא מודעים לכך, והמשפחות לא תמיד רוצות להיחשף, אז אולי כדאי תמיד לצאת מנקודת הנחה שאנחנו לא יודעים הכול, והדברים מורכבים יותר ממה שהם נראים. לרדן לכף זכות ברמה הקהילתית.
- הייתי רוצה עזרה מיוחדת לשילוב הילדים בעבודת ילדים, שתהיה יותר נכונות מצד הענפים, ואולי גם העדפה מתקנת (אני יודעת שזה נושא כואב גם לילדים רגילים, אז בוודאי לילדים מיוחדים).
- שהמודעות והאמפתיה כלפי משפחות מיוחדות יתחזקו.
- לקבל יותר אמפתיה, פחות שיפוטיות.
- שתהיה הבנה שאנו לא יודעים מה עובר על האדם המשפחה שמולנו, ופשוט לא נשפוט. שנסתכל בחמלה ועין טובה אחד על השני. אם המשפחות המיוחדות ירגישו שלא שופטים אותן יהיה להן קל יותר להיפתח ולבקש.
- שאנשי היישוב יבינו עד כמה השילוב החברתי חשוב אבל לא מעמדה נפשית שהיא 'מלמעלה למטה', אלא מתוך מקום בריא ופשוט, בגובה העיניים. דבר נוסף, מאוד חשוב בעיניי להדגיש לא לדבר 'מעל הראש של הילדים'. זאת אומרת, לא לשאול את ההורה שאלות על הילד בנוכחות הילד/ אחיו. לפחות בחוויה שלי זה קורה הרבה, וזה מאוד לא נעים.

כן, אני אמא לילד עם צרכים מיוחדים,

לא, את לא צריכה ללחוש את זה.

כן, זה קשה,

לא, אני לא חושבת שנבחרתי.

כן, עשיתי את כל הבדיקות בהריון,

אבל לא, זה לא עניינך.

כן, אפשר לתת את הטלפון שלי לאימהות אחרות,

לא, אין לי בעיה לנסות לעזור.

כן, יש לי טלפון של פיזיותרפיסטית,

כן, גם של מרפאה בעיסוק,

כן, גם של קלינאית.

לא, אני לא יכולה לסדר לך הנחה.

כן, זו מוגבלות מורכבת,

לא, אני לא מכירה את כל המוגבלויות שיש לכל הילדים,

כן, "צרכים מיוחדים" זו קשת רחבה,

לא, אני לא יודעת מה יהיה בעתיד.

כן, לפעמים אני מתפרקת וצריכה אוזן קשבת.

לא, את לא צריכה לדבר איתו לאט,

כן, יכול להיות מאוד שהוא מבין.

לא, את גם לא צריכה להרים את הקול ולהוסיף תנועות ידיים,

כן, את נראית ככה קצת מוזר מהצד.

כן, זה עדיין מפתיע אותי שמתחילים לדבר איתי על זה כשאני יוצאת לבלות.

לא, זה לא כי אני מתביישת,

אבל כן, יש עוד כמה נושאים שבא לי לדבר עליהם.

לא, אין צורך להשתמש במגע כשאת שואלת מה שלומי,

כן, בפנים אני ממש מתאפקת לא להעיר כדי שלא ייעלבו.

לא, את לא תמיד חייבת לשאול לשלומי, את יכולה לשאול מה שלומי.

כן, זה בסדר לספר לי על מקרה קשה של מישהו אחר,

לא, אני לא מיד מקשרת את זה למקרה שלי.

לא, זה שאני אמא לילד עם צרכים מיוחדים לא הופך אותי אוטומטית לאדם סבלני יותר,

כן, לפעמים אני מחכה להתעורר מהחלום הזה.

לא, זו לא האימהות שעליה חלמתי כשהייתי בהריון,

כן, אני מאוד מפחדת עליו,

לא, לא כמו שאני מפחדת על הילדים האחרים שלי.

כן, יש לי עוד ילדים,

לא, לא חשבתי לא ללדת עוד ילדים אחריו.

כן, החיים שלנו שונים משלכם,

לא, זה לא מרים לי כשאת אומרת לי "כל הכבוד".

כן, אני יודעת שלא רואים עלי,

לא, אני לא מבינה ממש מה ציפית לראות עלי.

כן, היה לי קל יותר להתמודד בלי הערות,

לא, את לא צריכה להרגיש לא בנוח לדבר על ההישגים של הילדים שלך ליד.

כן, אני בטוחה.

לא, אני לא צריכה שתנחמי.

כן, אני יודעת, אלה החיים.

כן, הוא

החיים.

כן, אני אמא לילד עם צרכים מיוחדים.

כשפנו אלי האם ברצוני לכתוב לעלי צורים, תהיתי לעצמי כמה באמת קוראים את העיתון והאם יש השפעה על כך?

לאחר מחשבות עם עצמי, החלטתי בסוף לכתוב על מה שיושב לי זמן מה, אפילו שנים בליבי. כותבת בעקבות אי הנוחות שיצרו אצלי מפגשים ושיחות ברחובות עם אנשים שהתעסקו בלנחם אותי - כשלא ביקשתי.

נכון שהילד שלי לא רגיל. הוא סופר מיוחד, בכך אין ספק. אבל איתי בבקשה תתנהגו כרגיל. תשאלו אותי דברים רגילים שהייתם שואלים אמהות לילדים רגילים.

ואני חושבת שלכל אדם יש את הזכות להיות אדם, לזכור את האדם שהיה לפני ההורות, לטפח אותו ועל אחת כמה וכמה הורה לילד עם צרכים מיוחדים כל כך זקוק למקום הזה בו הוא יכול להיות הוא בלי הטייטל הזה.

צרכים מיוחדים וצרחות מיוחדות

היי!

אז אולי רובכם מכירים אותי בתור זאת שכותרת בלי מעצורים, בצורה מצחיקה ומשעשעת, אבל מה שאתם אולי לא יודעים, זה שאני נמצאת על הספקטרום האוטיסטי. אתם בטח שואלים מה זה אומר?

בעיקרון אוטיזם זה לקות בתקשורת ויש לזה כמה רמות, שזה בעצם הספקטרום.

אני ממוקמת למעלה, מה שהופך אותי ל"אוטיסטית בתפקוד גבוה" בשפה כזו או אחרת, ויש כאלה שממוקמים באמצע ולמטה.

הפעם אני הולכת לספר לכם איך אני חווה את זה. בשביל שתיבנו באמת מה זה אוטיזם, אני מן הסתם צריכה לספר לכם כמה זה מתבטא. אז ככה: אוטיזם יכול לבוא לידי ביטוי בכל מיני דרכים, למשל חושים. לדוגמא, אני לא יכולה לסבול את זה שיש יותר מדי רעש (וזה די אירוני אם נתחשב בעובדה שאני צורחת כדי להירגע, אבל נחזור לזה אחר כך). זאת כנראה הסיבה שאם תראו אותי אני בטח אהיה עם אטמי אוזניים.

אורות למשל - אני לא מסוגלת להיות בחדר שיש בו אורות מהבהבים (עוד פעם אירוני בהתחשב בעובדה שקוראים לי אורי). ומגע - לרוב האוטיסטים יש דבר כזה שקוראים לו "ויסות חושי", מה שאומר שמאוד קשה לי עם מגע. למשל

אני לא יכולה שיגעו בי או יחבקו אותי (אז אם אתם מחבקים אותי או בטעות נוגעים בי, אל תעלבו אם אני בורחת או מנערת מעלי את המגע שלכם כאילו זה קצת אבק). והצרחות, אמרתי שאחזור לזה, אז כשאני עצבנית לגבי משהו או מאוד נסערת, מה שעוזר לי זה פשוט לצרוח הכי חזק שאפשר, וככה הזעם יוצא ביחד עם הצעקה (ובהזדמנות זו אני אשמח להתנצל בפני השכנים שלי ובפני האחים שלי שכבר לא יכולים לסבול את זה בשום צורה). אז אם אני אפרט עוד, ותאמינו לי שיש לי עוד מה להגיד, אני כנראה אתפוס את כל המקום בעיתון...

בואו נעבור לאיך זה בא לידי ביטוי בתקשורת עם אנשים. אם יצא לכם לנהל שיחה עם מישו על הספקטרום, כנראה שיצאתם ממנה בהרגשה של "אוקי, הבנאדם סבבה אבל מעט מוזר", או בהרגשה של "מה לעזאזל יש לבנאדם הזה ולמה הוא מדבר איתי?". אני עדיין לא הבנתי מה אנשים חושבים עלי אחרי שיחות איתי, אבל אני אסביר לכם מה קורה שם: זה מתחיל מזה שחוסר הטקט שלי משתלט לרגע, ואני בטעות אעליב אתכם על מה שאתם לובשים, ואם אתם לא שונאים אותי עד אז ותנסו להעביר נושא עם בדיחה צינית, אני אולי לא אבין אותה, למרות שאני מאוד אנסה.

אני חושבת, או לפחות מקווה שתצאו עם הרושם של "אוקי, הילדה הזאת די מוזרה אבל היא חמודה רצח" ואם זה הרושם שיש לכם עלי - אני עשיתי את שלי.

אז אני חושבת שכתבתי יותר מדי, למרות שיש לי עוד הרבה מה להגיד, אבל לכל התחלה יש סוף ולכל גשר יש גדר, ואם לא - אז שימו גדר מה אתם נורמאלים?! זהו, יאללה ביוש!

המסע להודו מתועד בסרט דוקומנטרי - "אח שלי גיבור". צעירים ישראלים עם תסמונת דאון יוצאים עם אחיהם ואחיותיהם לטיול תרמילאים בצפון הודו. כל אחד מזוגות האחים נושא עימו מהבית קונפליקט לא פתור. המסע המתגבר מציף זיכרונות ילדות, חושף את הקשיים אבל גם את רגעי הקסם שמביא איתו אח מיוחד לתא המשפחתי. על רקע נופי ההימלאיה הקסומים, בליווי מוזיקה מקורית של אהוד בנאי, מסע אל ארץ רחוקה הופך למסע אל תוך הלב. מסע של התקרבות והשלמה.

"אח שלי גיבור" הוא אחד מהסרטים הדוקומנטריים הישראליים המצליחים והנצפים ביותר בכל הזמנים. יותר מ-250,000 צופים צפו בו עד היום בישראל, בבתי הקולנוע ובהקרנות פרטיות. הוא זכה בפרס הראשון בתחרות לסרטים על אנשים עם צרכים מיוחדים המתקיימת בפסטיבל קאן, בשני הפרסים הראשונים בפסטיבל הקולנוע הבינלאומי של סנטה ברברה, בפרס הבמאי הטוב ביותר בפסטיבל דוקאדג' היוקרתי, ובעשרות פרסים נוספים בפסטיבלים נחשבים ברחבי העולם.

תחילת סיפור חיי // מוריה יסלזון

כמה שטעיתי.

הלידה התקדמה כרגיל עד שלב צירי הלחץ. קצת נתקענו ולא זו... המשכתי לשאוף בשקיקה את גז הצחוק, לישון קצת, להיות קצת מסטולה מהכאב והתשישות. ואז החלו צירי הלחץ. לחצתי ולחצתי, הפסקתי לשאוף את גז הצחוק כדי להיות בעניינים.

לחיצה, ועוד אחת, הנה הראש, והופ! כמו דגיג בתוך האמבט שוחה ביתי אל אויר העולם. בתוך הטשטוש ראיתי את המיילדות פותחות לה את כפות הידיים, נורות אדומות החלו נדלקות, פעמונים מצלצלים חזק בתוך ראשי. עדיין לא ראיתי אותה אבל ידעתי. לתינוקות עם תסמונת דאון יש כפות ידיים מיוחדות, קו אחד לרוחב היד, וזרת קטנה יותר, שמעתי אותה בוכה... ואז ראיתי את המיילדת מכניסה אצבעות לתוך פיה. שאלתי אותה "למה? למה את מכניסה ידיים לפה שלה? היא בוכה!" "היא בלעה קצת מים, אז אני מנקה אותה", אזעקות בתוך ראשי....

והנה היא מרימה אותה אל על ואני רואה אותה, את ביתי הגדולה, עם הראש המיוחד, עם העיניים המלוכסנות. אני אוחות אותה בידי, ואני יודעת שאני אמורה לאהוב ולחבק אותה....

"תמיד תראה את מוריה עם תינוק על הידיים", כך אמרה השכנה של הוריי לאימא שלי.

זה הסיפור שלי, הוא מתחיל ונגמר בילדים, בילדות, בנכדים, בהורות. נוגע לא נוגע כל הזמן ב"תינוק שעל הידיים" או "ליד הברכיים" או התינוקת שהייתי או הסבתא שהנני.

זכיתי לגדל עשרה ילדים - בנים ובנות. זכיתי לגדל ילדה מיוחדת. לגדל משפחה מיוחדת במינה.

סיפור החיים שלי הוא בעיקר סיפור ההורות שלי.

מגיל צעיר חיכיתי לרגע שאהפוך לאמא, והתינוק שיהיה בזרועותיי יהיה שלי, ורק שלי. לא יילקח ממני, יהיה באחריותי. ואני אוהב אותו כי יהיה חלק ממני.

הלילה בו נולדה ביתי הראשונה היה לילה מיוחד במינו. כשהגעתי לחדר לידה חשבת, מה כבר יכול להיות מפתיע הלילה? בהיריון הזה בניגוד לשני הקודמים ביקשתי באולטרסאונד לדעת מה יש לנו. שמחתי לשמוע שזו בת. התרגשתי, סוף סוף תהיה לי ילדה, בת! שלי! דמיינתי איך אהיה אימא שלה, כמו וגם אחרת מאימא שלי. אבל כשהגעתי לחדר לידה זה כבר היה אחרי כל ההתרגשות ופתאום חשבתי לעצמי שחבל שאין אפקט של ההפתעה....

אחאות מיוחדת // אסנת כרמל

אני אסנת כרמל נשואה ליהושע ואמא של דגן וכנרת, ואני גם אחות של.. אחות של אריה שיש לו תסמונת דאון.

לפני כמה שנים נסעתי עם אריה לטיול בהודו.

לאורך השנים חווינו עליות וירידות בקשר שלנו, אבל בהזדמנות הזו, בחודש הזה שהוא חודש המורעות לצרכים מיוחדים אני בעיקר רוצה להגיד תודה:

תודה, אריה, שנתת לי פתח להצטרף אליך למסע להודו. מסע אל עצמי, מסע לקשר שלנו. היכרות מחודשת עם המילים "אנחנו אחים". להתבונן שוב בילדות שלנו מתוך קרבה, רחוק רחוק מהבית.

תודה שנתת לי הזדמנות להתחבר מחדש לצחוק ולכאב, לריבים בין אחים, לכעס, לבושה, לאשמה, לחיים שלמים

כ"אחות של".

לסלוח לעצמי ולך.

תודה שנתת לי את הפתח לראות מחדש את האהבה הגדולה שיש בכך, אהבה שבמשך השנים בחרתי להדוף כדי לראות רק איך אני מקדמת אותך, משגיחה עליך, מיישרת אותך כדי שתשתלב בחברה, ב"נורמליות"... האהבה הגדולה הזאת ממלאת אותי בכל רגע ורגע במהלך השנים האחרונות, מאז שחזרנו מהודו, ונותנת לי כל כך הרבה כוח.

מסתבר שרק צריך לפתוח את הלב, ובמסע ניתנה לנו, האחים, הזדמנות לפתוח, קצת כמו ניתוח לב ללא הרדמה... חזק ועוצמתי!

במסע, כמו בחיי...

חודש המודעות לצרכים מיוחדים הוא הזדמנות לשותף על מספר יוזמות ועל מסלול ייחודי (ויחיד בארץ), במכללת דוד ילין שאני רואה בו כאחד מסוכני השינוי בתפיסת אנשים עם צרכים מיוחדים ומורכבים.

מסלול המלמ"מ מכשיר מורים להוראת תלמידים עם מוגבלויות מרובות שזקוקים לחינוך המאמין ביכולת של התלמיד להשתנות ולהתפתח. הכשרת מורים להוראת תלמידים עם מוגבלויות מרובות, מאפשרת גילוי ופיתוח של היכולות החבויות בתלמידים, ומקדמת עבודה שיתופית עם הילד, המתבגר והמשפחה שלו.

****גלוי נאות** – למדתי את התואר הראשון שלי במסלול המלמ"מ (אז נקרא מלמ"ח ועבר גילגולים סמנטיים ועקרוניים מתוך חשיבות של צמיחה וקידמה), וכיום אני עובדת שם כמרצה וכמדריכה פדגוגית.

ההכרה בצרכים המיוחדים של אנשים עם מוגבלויות וההכרה בצרכים המיוחדים של משפחותיהם, מאפשרת הזדמנות אמיתית להיות שותפים – שותפים לחיים הקהילתיים והעצמאיים כפי שרבים חווים. הכרה זו מצמיחה פרויקטים חשובים כגון היוזמה של 'בייביסיטר מיוחד במינו' שהוקם לפני כמעט שני עשורים, על ידי נעמי אבנר – חברה שלמדה איתי בתואר הראשון מתוך חוויה אישית שלה כאם לילד מתוק(!) עם פגיעה מוחית, שהכירה באתגר של קיום חיי משפחה וחברה 'רגילים'. היוזמה הוקמה בכדי לתת מענה למשפחות של ילדים עם צרכים מיוחדים, על מנת לסייע להורים שאינם יכולים להיעזר בבייביסיטר 'רגיל'.

פרויקט נוסף חדש ומעניין שקורם עור וגידים, הוא פרויקט בשם "הל"ם" שהקימה קרן חלפון – סטודנטית מהמלמ"מ. הצוות מורכב ברובו מסטודנטים במסלול המלמ"מ. הל"ם פירושו הנגשה לאנשים ללא מוגבלות. יש לפרויקט דף אינסטגרם שמטרתו לקדם את השילוב וההכלה של אנשים עם מוגבלויות בחברה. בדף זה

מתפרסמות עובדות מעניינות. אנשים עם מוגבלויות נחשפים ומספרים על עצמם, ויש מקום לכל אחד לשאול שאלות בלי שיפוט או חשש, וכפי שכותבת קרן בפרסום שלה "זו הזדמנות להכיר בסטורי ובפוסט – שאליהם תכנסו גם ככה! אז למה לא להכיר על הדרך אנשים שנמצאים בכל מקום, אבל עד עכשיו לא הייתה לכם הזדמנות לפגוש?" וכך היא מספרת: "הכול התחיל כשחברה מהלימודים הציעה את הרעיון. היא אמרה שאנחנו צוברות כל כך הרבה ידע וניסיון ויש דברים שכל אחד צריך לדעת על אנשים עם מוגבלויות, ובעיקר שלפני הכול, הם בני אדם שמגיע להם יחס שווה. אני מאמינה שהיכרות עם אנשים בעלי מוגבלויות ומידע אודותיהם עוזרים לשיפור השילוב והנגישות שלהם בחברה. מנסיוני בעבודה עם אנשים בעלי מוגבלויות ובכלל, הבנתי שכל שאתה מכיר את האדם יותר, אתה יודע איך אפשר לעזור לו ואיך הוא יכול לעזור לך" (ועל הדרך ממליצה "אז היכנסו תעקבו אחרינו ושתפו 🥰").

תוכנית נוספת המשקפת בעיניי את המגמה החיובית שאנו נמצאים בה היא תוכנית 'להיות סטודנט', השייכת לג'וינט ישראל, והפועלת במספר מכללות בארץ (במכללה האקדמית אחוה, בקריה האקדמית אונו, במכללה האקדמית לחינוך אורנים ואצלנו, במכללה האקדמית לחינוך ע"ש דוד ילין). התוכנית מאפשרת לאנשים עם מוגבלות, כניסה הדרגתית ללימודים אקדמאיים בליווי מקצועי ובסביבה כמה שיותר תומכת, וכך הסטודנטים משתתפים בקורסים מותאמים ובקורסים יחד עם סטודנטים ממסלולים שונים, ומשתלבים בחיי הקמפוסים.

בדרך כלל, כשאנחנו שומעים על המונחים של שילוב והכלה, הם בהקשרים של בית-ספר, אך מגמת השילוב של אנשים עם מוגבלות החלה כמגמה חברתית שביסודה הזכות של כל אדם לחיים דומים ככל האפשר לחיים המקובלים בחברה ובתרבות שאליהן הוא משתייך. למרות שהמגמה לשלב מעוגנת בחוק, הצלחתה תלויה בתמיכה, בעמדות, בנכונות וביכולת ההתגייסות שלנו כשותפים לאותה חברה.

סוף אפריל 2004, יום רביעי לפנות בוקר. אווירת יום העצמאות שחל רק אתמול עדיין מורגשת.

אוויר קריר עם בריזה קלה שמגיעה מהים, שקט בחוץ, אבל ברור לכולם שזהו שקט מתעתע. חיילי פלוגת החור של גדוד "צבר" של גבעתי נערכים לעוד יום שגרתי בגזרת כפר דרום שבגוש קטיף. שגרתי זה לא אומר שמדובר על יום רגוע. הימים ימי היתקלויות ופיגועים בגוש קטיף, ירי נ"ט ופצצות מרגמה, ובגדוד עוד מנסים להתאושש ולעכל את אובדן המ"פ חגי ביבי ז"ל וסגנו ליאונרדו (אלכס) ויסמן ז"ל שנהרגו רק לפני חמישה חודשים בהיתקלות קשה עם מחבלים. אבל אין ברירה, והמציאות לא משאירה זמן למחשבות. מחבלי חמאס ממשיכים לנסות ולרצוח יהודים ומשימת הגדוד – למנוע זאת ולחסל את המחבלים בטרם יצליחו לממש את זממם.

ברחבת המסדרים של פלוגת החור עומד סגן יהונתן גלמן, סמ"פ צעיר שגדל בסיירת גבעתי והחליף את ויסמן לאחר נפילתו. סביב יהונתן עומדים חיילי החפ"ק שלו ומקשיבים לתדרוך לקראת עוד יום בקו. למעשה זהו יומם האחרון בקו. מחר הם יארוזו את חפציהם ויעברו דרומה לתקופת אימון. אף אחד מהם לא תיאר לעצמו מה יקרה להם בעוד זמן קצר. אירוע שלא יישכח כל חייהם.

מעט אחרי השעה 06:30 בבוקר, מתקבל דיווח ראשון במערכת הקשר. עמדת הפילבוקס בכניסה לכפר דרום מדווחת שמבוצע לעברה ירי. יהונתן והחפ"ק בדיוק מסיימים משימת "פתיחת צירים" שמטרתה לוודא שלא הונחו מטעני נפץ במהלך הלילה על כבישי הגישה ליישובים והמוצבים בגזרה, והם בדרכם חזרה לכפר דרום. הנהג מגביר מהירות ומתקדם לעבר הפילבוקס כשלפתע החיילים מזהים מעבר לגדר ג'יפ יונדאי כחול שנוסע בפראות מכיוון השטח הפלסטיני, חוצה גדר תיל ונע במהירות על הכביש לכיוון כפר דרום ולמעשה – לכיוון ג'יפ החפ"ק של יהונתן. אין הרבה זמן וחייבים להגיב. יהונתן מבין בדיוק מה קורה פה ופוקד על הנהג לעצור. הנהג נשאר בכסאו ויהונתן עם שני חיילי החפ"ק האחרים נעמדים בסמוך לג'יפ הצבאי ומכוונים את נשקם לעבר הג'יפ הכחול. בטווח של כ-30 מטרים יהונתן צועק את הפקודה והכווץ פותח באש. הג'יפ הכחול מאט ונעצר, ומיד לאחר מכן נשמע פיצוץ עז.

יהונתן בן 41, גדל בבית אל, נשוי לנילי ואב להראל, שהם, אלה ורגב, גרים בראש צורים כ-11 שנים (ולאחרונה נכנסו סוף סוף לבית קבע במתחם 2). יהונתן אגרונום ועובד בחברת N-Drip. שירת בחטיבת גבעתי כלוחם ומפקד בפלס"ר, סמ"פ ומ"פ בגדוד צבר. לאחרונה סיים תפקיד מ"פ במילואים וכיום מפקד בגדס"ר 261 בדרגת רס"ן.

את יהונתן אני מכיר מילדות. גדלנו בבית אל מרחק בתים אחדים והוא למד שנה תחתיו בבי"ס. איש צנוע ושקט, גבוה ומרשים עם חיוך תמידי ועיניים מאירות. אני פונה אל יהונתן ומבקש לשמוע ממנו על ההיתקלות. הוא מנסה לסרב בצניעות האופיינית לו אך אני לא מוותר. הוא מסביר כי הוא עכשיו במילואים (כמה מפתיע...) אך גם זה לא עוזר לו. אני עקשן.

■ **28.04.2004 – מן הסתם תאריך שאתה לא תשכח כל החיים. אנחנו מדברים על שנה לפני הגירוש מגוש קטיף. אתם בקו. יום אחרי יום העצמאות. ספר לנו איך היום הזה מתחיל**

נכון, זו הייתה תקופה מאוד מתוחה עם המון התראות ביטחוניות על התארגנויות לביצוע פיגועים כאלה ואחרים, ויום קודם הייתה צעדה גדולה של 80,000 איש שבאו לגוש ביום העצמאות לתמוך ולהפגין לקראת משאל הליכוד. הייתי אז סמ"פ של פלחור צבר, בגזרת כפר דרום, המ"פ היה בחופשה בבית ואני עם צוות החפ"ק – נהג מבוגר בקבע, גשש בדואי, הקשר שלי ואני. התחלנו את הבוקר עם "פתיחת ציר", לוודא שצירי התנועה נקיים ממטענים.

■ **אתה זוכר את הדיווח הראשון בקשר שאתה ממנו מבין שמתחיל אירוע חריג?**

כן, עמדת הפילבוקס בכניסה לכפר דרום דיווחה שיורים עליה, כשאנחנו בג'יפ החפ"ק היינו כבר בדרכנו חזרה לישוב.

■ **אתם מגיעים לנקודה ומה קורה אז?**

בגלל שהיינו כבר על כביש הגישה לישוב, הסתכלתי קדימה כדי לראות את הפילבוקס, ואז אני רואה ג'יפ כחול שנוסע צמוד לגדר היישוב ופורץ דרך גדרות התיל שתחמו את השטח הסטרילי שהיה משני צידי הכביש, תוך שניות הג'יפ מגיע לכביש שובר שמאלה ומתיישר בנסיעה מולנו.

הרכב היה נראה ישראלי, ודומה לרכב ביטחון שהיה רגיל להסתובב סביב הישובים לבדיקות שגרתיות של תקינות הגדרות, בדיעבד הסתבר שהיה לו גם מספר צהוב ורגל ישראל שהיה תלוי על האנטנה.

אחרי שראיתי את התנועה של הג'יפ יחד עם ההתראות שהיו קיימות, בין השאר גם על רכב תופת, הדברים התחברו לי והבנתי שזה מה שמתרחש. נתתי פקודה לנהג לעצור, פרקנו, התפרסנו והתחלנו לבצע ירי לכיוון הג'יפ, עד שהוא הגיע למרחק של חמישה-עשרה מטר מאיתנו ואז הוא התפוצץ ולמעשה התאדה כמעט לחלוטין.

■ הייתה לך התלבטות לפני ביצוע הירי? הדגל הצליח לטעת בכם חששות שאולי מדובר בכל זאת ברכב ישראלי?

האמת שבהתחלה, הקשר שלי אמר לנהג להמשיך לנסוע ולהיכנס בו. אני עצרתי אותו כי זה היה ברור לי שהוא רכב תופת. לא הסתרתי לי שזה רכב ישראלי והבנתי שהירי הראשוני על העמדה היה כנראה הטעיה כדי שהעמדה לא תסתכל על הרכב שהגיע מצידה השני.

■ מה אתה זוכר מרגע הפיצוץ והשניות שאחרי?

בפיצוץ, אני זוכר כדור ענק של אש. הסתבר שהיה שם סדר גודל של 300 ק"ג חומר נפץ! שלושתנו, חוץ מהנהג שנשאר ברכב, עפנו אחורה כמה מטרים. ואז היה שקט מוחלט. אני נפצעתי בבטן, ביד ובעיקר ברגל, וקראתי לנהג לוודא שהוא בסדר. הוא לא ענה מייד ואני ניסיתי להגיע חזרה לחפ"ק כדי לראות מה איתו ולדווח.

הנהג נפצע ברגל שמאל שאותה השאיר מחוץ לג'יפ אבל חוץ מזה הוא היה בסדר. לדווח לא היה אפשר כי מהפיצוץ, ג'יפ החפ"ק נפגע ומכשיר הקשר יצא משימוש, אבל את הפיצוץ שמעו כנראה חזק בכל האזור והכוחות הגיעו די מהר.

למקום הגיע המג"ד ושאל אותי מאיזה כיוון ירו עלינו, כי הוא לא ראה עוד רכב ולא הבין שהיה שם רכב תופת.

זה היה ממש נס שכזה גודל של מטען נפצענו בלבד. מצילום שהחמאס פירסם ממש רואים שהפיצוץ היה צמוד אלינו אבל כלפי מעלה ולא הצידה. כנראה שהם תכננו להיצמד למבנה שהיו בו כוחות שלנו בקומה העליונה, או שניסו להיצמד לאוטובוס שעבר מיד אחרינו. קשה לדעת. בכל מקרה די מהר פינו את ארבעתנו, וב"ה בזה זה נגמר.

פיצוץ עז נשמע להבה ענקית מגיעה עד חיילי החפ"ק של יהונתן וכולם עפים לאחור מעוצמת ההדף. לאחר הפיצוץ משתרר שקט מוזר ותוך שניות מתבהרת התמונה - מדובר ברכב תופת שהיה אמור להתפוצץ בסמוך לחיילים או אזרחים. כל חיילי החפ"ק נפצעים אך מבינים שמנעו ברגע זה פיצוץ נורא. בהמשך יסתבר כי ברכב היה מטען במשקל של כ-300 ק"ג!

יהונתן נפצע פצעים בינוניים ומפונה במסוק לבי"ח סורוקה. שלושת החיילים הנוספים נפצעו פצעים קלים ופנו באמבולנס לבי"ח.

אגב, את נילי הכיר חודש וחצי לפני הפציעה. אחיו של יהונתן התקשר לעדכן שהוא נפצע ובבית החולים היא פגשה לראשונה את הוריו של יהונתן...

■ כמה זמן היית בשיקום? תוך כמה זמן חזרת לגדוד?

השיקום היה קצר, ותוך חודש וחצי בערך כבר חזרתי לפלוגה.

■ בסוף מדובר באירוע של שניות. יש רגע שאתה לוקח איתך לכל החיים?

האירועים האלה הם בד"כ שניות ספורות, אז לא יודע אם לכל החיים, אבל לפחות לשירות הצבאי ולמילואים יש רגע מיוחד שכזה שבו מתחברת הדריכות להבנת תמונת המצב ואחריו כבר פועלים על אוטומט.

■ אתה שומר על קשר עם החיילים שהיו איתך בג'יפ? מציינים את הנס באיזו דרך?

כן. כל שנה ביום העצמאות אני משתדל לציין את האירוע, כל פעם במסגרת אחרת.

■ לסיום, איזה מסר אתה רוצה להעביר לנוער שלנו שמתגייסים בימים אלה לצה"ל?

שיהיה בהצלחה לכל אחד בכל מקום אליו יגיע. וכדאי תמיד לזכור שפחות חשוב מה עושים בשירות, יותר חשוב איך עושים.

יהונתן כאמור החלים מהר ושב לפלוגה כבר לאחר חודש וחצי. על תפקודו באירוע קיבל את צל"ש אלוף הפיקוד.

וזו הזדמנות מצוינת להכיר לו תודה על הצלת חיים תוך חירוף נפש ולהעביר את מורשת הנתינה ללא גבול עבור עם ישראל. אשרינו שזכינו כך יהונתן!

סוכל פיגוע גדול של ג'יפ תופת בכפר דרום: 4 חיילים נפצעו

חיילי "גבעתי" המאבטחים את ההתנחלות כפר דרום הבחינו בג'יפ חשוד, שעליו התנוסס דגל ישראל. הם נעו לעברו, וירו לעבר הנהג. הפלסטיני נפצע, אך הצליח להפעיל את מטען הנפץ. קצין ו-3 חיילים נפצעו והועברו לבית החולים "סורוקה", משם נמסר כי מצבו של אחד בינוני והיתר קל. חמאס נטל אחריות. משקל המטען - יותר מ-100 ק"ג. מפקד הגדוד: "נפצעו לנו 4 חיילים, אבל אני לא רוצה לחשוב מה היה קורה אם ג'יפ התופת היה מגיע לאוטובוס מלא בילדים

חנן גרינברג | עודכן 21:34, 28/04/2004

הדגל שהיה על ג'יפ החמאס (צילום: מוטי סנדר)

נתנאל ריבלין // חיים ראם

נתנאל ריבלין, בן 44, נולד וגדל בקיבוץ עין הנצי"ב, בן הזקונים אחרי שלושה בנים.

נשוי לאביטל (לבית כהן), והם הורים לגני (13), מתן (11), זיו (8), חן (6) ונעם (שנה), ועוד היר נטויה... 😊 עבד כגורד במטעי התמרים של הקיבוץ. לגבי הצלקת בלחי - בואו נגיד שיש כמה גרסאות לעניין...

שירת בחט' 7 של השריון בתפקיד מט"ק ולאחרונה קיבל במילואים (אליהם מגיע בהתנדבות) תפקיד מ"פ מפקדה ואין מאושר ממנו.

החל ללמוד מדעי הצמח ברחובות אבל מיצה מהר מאוד ועבר לאוני' העברית שם למד גאוגרפיה אבל יצא לא רק עם תואר אלא גם עם טבעת, לאחר שהפיל בקסמיו את הסטודנטית הירושלמית - אביטל.

זהו את הדמות

בהמשך סיים תואר שני במנהל עסקים באוני' בר אילן והחל לעבוד במחלקת המטבע בבנק ישראל, שם פועלים לאיתור כסף מזויף ומניעת הפצתו. למרות שאכל בחדרי אוכל רוב ימיו, ולמרות שאביטל מגיעה מבית חצי פרסי, את סינר הבישולים תראו בדרך כלל על מותניו של נתנאל, אשר רכש לעצמו שם של בשלן נהדר.

לקראת ימים נוראים תשפ"ב, בעת בדיקת תשמישי הקדושה שמונחים בחדר צדדי בבית הכנסת, מצאו ידידה וריתי נעמן שתי פרוכות לבנות, צרות וארוכות שבצידן האחורי רקום מ. בן אורי משדה אליהו. "כנציגת" שדה אליהו בראש

צורים קישרתי את הפרוכות האלו לארון הקודש המיוחד שקבלנו משד"א בהשאלה בשנותינו הראשונות. הארון תוכנן ע"י מאיר בן אורי ז"ל שהיה אדריכל ועם עלייתו ארצה מגרמניה הצטרף לקבוצת שד"א. לקראת חגיגות השנה החמישית לעלייה על הקרקע נבנה הארון ע"י יהודה

צונץ ז"ל שגילף ביד אומן את הרימונים על דלתות הארון והוסיף את עשר הדברות בחלק הפנימי שלהן. תביטו בתמונות המצורפות.

עם הקמת בית כנסת בשד"א ארון הקודש הזה לא התאים לו. וכך, בערך בשנת תשל"ה יזם חבר ראש צורים דאז, דוד צונץ, בנו של יהודה, את השאלת הארון לראש צורים. הוא הביא אותו בטנדר של ר"צ ויחד עם אביו הם הרכיבו והעמידו אותו בבטונדה (במשק הישן) ששימשה לנו כבית כנסת. גם אותנו שימש ארון הקודש היפהפה הזה במשך מספר שנים עד כניסתנו לבית הכנסת הנוכחי. כיום דלתות הארון מוצגות בבית מורפורגו בשדה אליהו, ומומלץ למי שמגיע לשם להיכנס ולראות אותו.

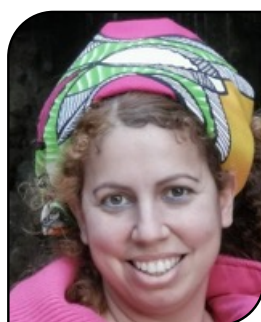
אני לא מצליחה להסביר, אפילו לעצמי, למה זו פריבילגיה ששמורה דווקא ורק לילדים שלי.

כל מי שגר כאן, אפילו לתקופה קצרה, מכיר את האנשים הנפלאים שנמצאים פה: את שלל משפחות האומנה, את כל המתנדבים ביחידת חילוץ ובאיחוד הצלה, את כל אלו ששותפים כאן בוועדות ובפרויקטים היישוביים וסתם את כל המוני האנשים שתמיד מאירים לך פנים ובכל פעם שמישהו בצרה תמיד מחפשים איפה אפשר לעזור. רוב רובם של האנשים האלו לא היו כאן בהקמה של הקיבוץ, אלא הגיעו ב-15-20 השנים האחרונות, והם, יחד עם ותיקי הקיבוץ וילדיהם הפכו את הקיבוץ הזה למה שהוא היום. הם אמנם לא היו בנים ממשיכים, אבל הם המשיכו כמו ידיהם את המפעל שנוצר כאן, ותרמו למארג החברתי הקיים. אז ממה אנחנו כל כך חוששים?

לדוד ולי תמיד יש אותה דילמה בחופשים: אני רוצה ללכת לכל האטרקציות הכי מתורורות והמסלולים הכי שווים, הוא מעדיף מקומות שאיש לא שמע עליהם כדי לא לעמוד בפקקים ולנפוש בעומסים. אני תמיד טוענת (ובצדק...) שאם יש מקום שנשאר שומם בעיצומו של אוגוסט - זה כנראה מעיד משהו על המקום הזה, ווודי אלן כבר אמר לפניי שזה לא חוכמה להיכנס למועדון שאיש לא רוצה להיות חבר בו. אז ראש צורים הפכה מהבחינה הזאת להיות מקום אטרקטיבי, מקום שהמון אנשים רוצים לגור בו, ומוכנים לעשות הרבה בשביל זה: להישאר שנים רבות בשכירות או לשלם מחירים גבוהים יותר מפעם, ועכשיו ההחלטה היא בידינו - מה עושים עם זה? ולא שאני חושבת שאין זכות קיום גם למקומות קטנים - אבל פשוט כבר לא כאן.

מחר גוזרים לתומר את התלתלים. למרות שזאת הפעם השלישית שאני חווה את החוויה הזאת, עכשיו זו הפעם הכי קשה, כי לראשונה כשאנחנו מציינים את ה'חאלקה' אין לנו ילד מתחתיו. ממחר הוא כבר לא יהיה תינוק, ובבית שלנו כבר לא יהיו תינוקות. לא זכיתי להיות חלק מאלו שהקימו את המקום או הגיעו אליו בשנים הראשונות, אבל אני מבינה את התחושה משהו שקשה להרפות מהדבר הקטן והחמוד הזה שלנו, זה שיצרנו כמו ירינו, זה שטיפחנו וגידלנו, זה שהקרבתנו כל כך הרבה בשבילו, ועכשיו הוא גדל, והוא כבר לא רק שלנו יותר. ואולי מחר יבואו אליו אנשים אחרים, ואולי ירצו דברים אחרים, ופתאום יהיו מריבות והחלטות שלא דווקא יראו לנו, אז אולי עדיף שנישאר ככה, עם המוכר והידוע, עם משהו שהוא בעצם אנחנו והילדים שלנו.

כמעט בכל פעם כשאני קוראת ראיון עם חבר כנסת או איזה מנכ"ל של חברה מסחרית גדולה, מגיע השלב שבו הוא מספר איך גדל במעברה עם שבעה אחים, או במקרה של דוגמנית או שחקנית מצליחה - לא צריך להרחיק מעבר לפסקה השנייה כדי לשמוע איך בילדותה הייתה ילדה לא מקובלת וגם היום בקושי יש לה חברות. הכל נכון, אני מניחה, אולי טיפה מוקצן, אבל מעצם זה שהם דואגים להדגיש את זה כל כך - התחושה שמתקבלת היא שיש כאן מעין התנצלות: זה נכון שטוב לנו עכשיו ואנחנו חכמים ויפים ומוצלחים, אבל תדעו - זה לא תמיד היה ככה.

זכינו לחיות במקום טוב, קיבוץ של בתים פרטיים מרווחים עם גינות, נופים ומרחבים, וילה בג'ונגל, בתוך החיים הצפופים והעמוסים של החיים בישראל, והכי חשוב - קהילה תומכת ואיכותית. כן, איכותית היא מילה קצת מתנשאת שקשה לנו להסביר מה בעצם היא אומרת, אבל כולנו יודעים שהקהילה שלנו היא כזאת. נכון שירושלים כבר לא במרחק רבע שעה נסיעה מכאן, עם הפקקים והתאונות, אבל זה רק מבליט עד כמה שאנחנו במקום מרכזי בארץ. תמיד כשאני מספרת על המקום, אני מדגישה שיש לנו פה בית לחיילים בודדים ובית לבנות עם צרכים מיוחדים, שבקיץ עושים קייטנה לילדים בקו לחיים, ויש כמובן, פעילות שבועית של 'סיירת רז'. אני מספרת על זה על אף שאין לי שום תפקיד או קשר לכל הפרויקטים החשובים האלו. אולי כי אני מרגישה צורך להצטדק קצת ולהגיד, שאמנם אנחנו זוכים לאיכות חיים טובה יותר מהרבה מקומות אחרים, וקנינו בתים גדולים ובזול יחסית, אבל הנה, אנחנו גם עושים עם זה משהו למען הכלל.

החיים פה הביאו אותי למין דואליות כזאת ביני לבין עצמי: אני לא רוצה שראש צורים תגדל. אני אוהבת את החיים ביישוב קטן, נחמד לי להכיר פה את כולם, לפחות בפנים, נוח לי שהכבישים לא עמוסי מכוניות, וילדים יכולים להסתובב לבד, אבל עם זאת אני יודעת שהדבר הנכון מבחינה התיישבותית וציונית הוא לבנות ולגדול. לא נוח לי עם כל הקונספט של ועדת קבלה אבל בכל זאת אני לא רוצה שכל אחד יוכל לגור מולי. אני מתנגדת נחרצות לכל הסינון הקפדני והנוראי שעושים בכניסה ליישובות התיכוניות האליטיסטיות, ועדיין אשמח שהבנים שלי יתקבלו ליישוב כזאת. ויותר מכל הייתי שמחה אם הילדים שלי יוכלו להמשיך ולחיות כאן (אם ירצו) כשיתבגרו, אבל

להסכים אבל לדעת לכבד, להתעקש לשמר את מה שחשוב לנו ולהשלים עם זה שלא הכול יהיה בדיוק כפי שאנחנו רוצים. נכון שיש דוגמאות רבות להרחבות שגורמות לזעזועים ומחלוקות, אבל זה לא אומר שזה לא יכול להיות אחרת. אפשר עדיין לעשות את זה נכון. בהדרגה כמובן, אבל עם הפנים קדימה והחוצה.

אולי יש לראש צורים יותר מה להרוויח מאשר להפסיד, ואולי ראש צורים היא כבר לא רק העניין שלנו, והגיע הזמן לתת לעוד אנשים הזדמנות וזכות להיות חלק ממה שמתרחש כאן. גם לשוכרים הרבים שנמצאים כאן בינינו, חלקם כבר קרוב לעשר שנים, וגם לכל אלו שיגיעו אחריהם. ואולי לכל אחד מהם תהיה דרך משלו, אבל עדיין לא נהסס להגיד להם שלום.

אני זוכרת שפעם ראיתי פרסומת למגורים בהולילנד, וכתבו שם: "בוא לגור בהולילנד! מקום לאנשים כמוך". ככה, בפשטות, אם אתה כמוני - אז בוא, אם לא - אז לא תודה, יש בשבילך מקומות אחרים, בדיוק מחפשים עכשיו אנשים בערבה, לך על זה. אנחנו לא הולילנד, אם אנחנו רוצים לא רק לשמור על רב דוריות, אלא גם לשמור על ההתיישבות ועל חלק בתוך כלל עם ישראל - צריך לפתוח את השערים, ואולי יגיעו לכאן ילדים מקסימים, גם אם לא יהיו כבר רק הילדים שלנו. אולי הם לא ישתלטו אלא ישתלבו, אולי הם לא יבלעו אותנו אלא יעמיקו ויצמיחו את מה שבנינו, כמו שעשו רוב האנשים שהגיעו לכאן מבחוץ עד היום.

ואם לא - הקהילה שלנו היא לא עלה נידף ברוח. התבגרנו, אנחנו גדולים ויציבים מספיק כדי לפגוש בשבילים אנשים אחרים, לא לזהות בפנים אבל תמיד לחייך עם העיניים, לא

תוכנית אב לבנים, נכדים ונינים... // דוד שנדור

פעם). טוב, "זכיתי" זה אולי קצת דרך מוזרה לומר ש: "היה לי מסריח, קר בשלגים ובגשם, חם ומגרד בטירוף בקיץ, מאוד מעייף לקום ב-2 בלילה לחליבת בוקר, ומגעיל לשתות שוקו חם עם 'תוספות'...", אבל כבר אמרו חז"ל "ארץ ישראל נקנית בייסורים", אז שותים את השוקו... זכורה לי שיחה עם גילה ז"ל על עבודת בני הנוער ברפת בחופש הגדול. היא נתנה לבני הנוער לעבוד למרות שזה השפיע לרעה על הפרות (יותר תאים סומטיים כחלב, אל תשאלו...) כדי שבני הנוער יתחברו לאדמה, לעבודה ולרפת.

אז נכון, היום רוכנו המוחלט לא עובד בחקלאות, אבל התקופה של העבודה ברפת השאירה בי חותם, ואני רוצה לשמור על האפשרות להטביע את החותם הזה גם בילדיי בלי להצטרך לשלוח אותם לבי"ס חקלאי או לעבוד ביישובים אחרים. מניסיוני הדל, עבודה חקלאית בקיבוץ כשזה "שלך", משאירה יותר חותם מאשר עבודה כשכיר במקום זר.

החקלאות היא גם חלק מהתשובה למי שטוענים שאם לא נבנה פה, הערבים ישתלטו. הרי גם כעת הערבים משתלטים ובונים על ימין ועל שמאל, ואותנו המדינה

בפתח דברי אני רוצה להתנצל אם משהו נפגע מדברי בקבוצת הטלגרם הקיבוצית נגד בנייה רבתי. אני מניח שיש כאלו שאיני יודע עליהם, מכיוון שכמה שכנים וחברים באו אלי בטענות אחר כך. אך כמו שהסברתי להם את עמדתי והם הבינו גם אם לא הסכימו בסוף, אני מקווה שאוכל להסביר גם לכם, ועל הדרך לענות לחברתנו - שכנתנו אסנת.

ישנן שתי מטרות שמנחות את קו החשיבה שלי בנוגע לעתיד הקיבוץ ולכמות הבניה הרצויה:

הראשונה: שמירה על אווירה חקלאית-כפרית. בעיניי, זה אינו רק הרצון לגור בסביבה ירוקה עם "שדות שפוכים מאופק עד סהר". גדלתי באווירה הזאת, ואני רוצה גם לשמור עליה כדי שגם ילדיי יגדלו באווירה הזאת, משום שלדעתי, חקלאות היא ערך שיש לשמר כי היא מחברת את האדם לאדמתו. זכיתי בנערותי וגם בבגרותי לעבוד ברפת (וגם כילד להצטרף לאבי בתורניות חליבה מדי

עם 22 תינוקות (ונקרא אז "בייבי-בום". חה, אילו רק ידעו איזה שנתון פצפון זה ביחס להיום...), ואת כיתה א' התחלנו רק 7 ילדים. אני מדבר על שנת 96', עוד לפני האינתיפאדה. ולמרות זאת - הילדים שלי עדיין הולכים לאותו גן שאני הלכתי אליו עם אותם 21 ילדים (שמתוכם גרים כיום בקיבוץ רק 3).

אז אני מבין שיש ביקוש. אבל כך זה כמעט בכל מקום בארץ. הביקוש תמיד גדול יותר מההיצע. החוכמה היא לספק את הביקושים הארציים במקומות שצריכים אותם (נגב וגליל למשל), ולא במקומות שאינם צריכים. חוכמה גדולה יותר היא, למרות הביקושים - לעמוד בפרץ (החיובי לכשעצמו) ולדאוג לדור העתיד של הקיבוץ. אם לא נעשה זאת - אנחנו עלולים להגיע למצב שילדינו פשוט לא יוכלו לגור כאן (אלא אם נבנה כאן בניינים רבי קומות, וזה סותר את ערך מס' 1).

בשיחה עם ראש המועצה לגבי תוכנית האב של כלל הגוש, אמרתי לו שנדמה שהמועצה מנחיתה מלמעלה תוכניות על היישובים. שלמה ענה לי שהם יעשו הכל בתיאום עם היישובים, וציין שראש צורים ביקשו בזמנו את קידום התוכניות ברבדים. זה נכון, רק שהוא שכח לציין ש-"בזמנו" היה 2005 ומאז השתנו כמה דברים. דברים משתנים כי זוהי דרך העולם. הקהילה שלנו גדלה והשתנתה וזה בסדר. למעשה, אפשר לומר ביושר שיש כאן כמה תתי-קהילות שמרכיבות קהילה אחת גדולה - וזה בסדר גמור בעיני. אבל מכאן ועד להבאת קהילה מנותקת לחלוטין עם יכולת השפעה חיצונית על הקיבוץ (וזה מה שעלול לקרות ברבדים אם נאפשר למועצה ולמשרד השיכון להחליט על קצב הבניה והמחירים), יש פער גדול. בניגוד לתוכנית הזאת, האנשים שהגיעו לפה במהלך השנים נטמעו בהווי החברתי והאווירה הכפרית, ומי שלא - המשיך בחיפושיו במקומות אחרים.

לסיכום,

יש לנו בידים משהו ייחודי. זו לא רק ההתנדבות (יש בעוד מקומות), האנשים הטובים (יש בעוד מקומות), הפרויקטים החברתיים (יש.. טוב הבנתם). זה השילוב של האווירה החקלאית-קהילתית המגובשת שמשולבת בכל הנ"ל, עם היכולת שלנו להוריש את זה לדורות הבאים, במקום שבו נולדו וירגישו יותר שייכים אליו (אני מקווה). את הבעיות הביטחוניות, הביקוש הגבוה ועוד, נשאיר למדינה לפתור, מבלי לפגוע ביכולת של ילדינו ודור העתיד שלנו להיות חלק ממה שנבנה כאן ב-50 שנות התיישבות.

מגבילה מאוד לתחומים מסוימים וצרים, אז איך אפשר לסמוך על הממשלה שתאשר בנייה? לעומת זאת, כבר לפני יותר ממאה שנה אמר טרומפלדור: "במקום שבו תחרוש המחרשה היהודית את התלם האחרון - שם יעבור גבולנו". לעניות דעתי זה נכון גם לגבולות החיצוניים וגם לגבולות הפנימיים. נוסף על כך, בעז"ה תקום פה ממשלה ימנית-לאומית אמיתית, והיא תסדר את העניינים. בעיניי, התשובה הציונית ההולמת היא לשמור על החקלאות ולפתח אותה באזורים שבהן היא קיימת, ולבנות בכל רחבי הארץ בלי להתרכז רק באזורי ביקוש, אלא בעיקר באזורים שחייבים תגבורת.

אמרו לי: אתה רוצה אווירה חקלאית? אז תעבור לנגב, תקבל חקלאות וגם תעזור בייחוד הנגב. אז כאמור, אני מרגיש מחובר למקום מאוד (וגם ראו ערך 2). ודבר שני - לפי ההיגיון הזה, כאשר יהיה ביקוש גם בנגב (וזה יגיע), אצטרך לעבור עוד יותר דרומה ובסוף אגיע לאילת... האמת שיש כאן גם סוג של פרדוקס: חלק מהסיבות שאנשים רוצים לגור פה זה בשל האווירה הכפרית, הרפת המטעים והלולים, ואם נביא אותם לא נוכל לשמור על כל אלו. גילוי נאות: לדעתי, צריך לסגור (ולא להעביר) את הרפת והלולים, ולהחליף בחקלאות אחרת, עדכנית יותר ולא מזהמת (מטעים וכרמים למשל), אבל זה נושא לפעם אחרת.

המטרה השנייה היא השארת אפשרות לילדיי לגור פה. הערך הראשון מחבר אותם לאדמה ולמקום, אך מה הטעם בו, אם אינם יכולים להמשיך את החיבור? לכן, אם יש לנו אפשרות לשמור מקום לילדינו, שיוכלו לקנות בית בעתיד, במחיר שפוי ולידנו - אני לא רואה בכך פסול. נכון, לא כל הילדים רוצים לגור ליד הוריהם, אך יש כאלו שכן. נוסף על כך, יש כאן גם דאגה לעתיד של ההורים עצמם. הרי כל הרעיון של בנים ממשיכים הוא להשאיר בן שיטפל בהוריו בזקנותם. רק על סמך הוותק של ההורים שנשארו כאן גם בתקופות השפל הקשות - קיבלו לא מעט בנים ממשיכים קדימות בתור בפרויקט הבניה על פני משפחות שחיכו יותר מהם. אם משהו חושב שזה לא נכון מוסרית, אז אפשר לומר שגם הקדימות בתור של משפחות שגרות פה על פני משפחות מבחוץ הוא לא מוסרי (ויואיל לומר זאת למשפחות שמחכות שנים למתחם 3).

כשאני שם את אורי בתי בגן צור (ולפניה את איתי), זה לא רק פרץ נוסטלגיה של "זה הגן שאני עצמי הייתי בו", יש כאן אמירה מאוד חזקה בעיניי של המשכיות, רב-דוריות והיאחזות במקום למרות כל הקשיים. השנתון שלי התחיל

אהלן, אציג את עצמי למי שעדיין לא מכיר אותי- לביאה כהן. גרה בראש צורים 16 שנה, נשואה למוטי ואמא של כמה מהממים. למדתי תואר ראשון באמנות והוראה במכללת 'אמנה' ו'הרצוג', ותואר שני ב'חינוך לאמנות' במדרשה לאמנות בבית-ברל. סימן הזיהוי שלי: צבע... על הבגדים, על הסרבל האדום, על הידיים, באוטו וגם על השיער. אני מורה ומרכזת מגמת אמנות באולפנת נווה-חנה, מגישה לבגרות פרויקטים, מלמדת פיסול וציור במכללת אפרתה ואוצרת תערוכות.

ובעלת סטודיו לאמנות-לביאה בראש צורים.

את העסק פתחתי לפני 20 שנה. לאחר שאיתן ז"ל, בני הבכור, נפטר, נפגשנו כל שבוע, אני וארבע חברות מסביב לשולחן המטבח שלי ועשיתי להן חוג שבועי כתרפיה. אף אחת מהן לא עסקה באמנות קודם ולהפתעתן התוצרים היו נפלאים. זמן מה לאחר מכן משהי פנתה אלי שהבן שלה רוצה ציור קיר והיא חשבה עלי. מפה לשם באתי ליום ציור במושב בשפלה.

למחרת הייתי במס-הכנסה ומע"מ ופתחתי עסק רשמי לאמנות. לעסק קראתי "אמנות מכל-הלב" כי הוא הגיע מליבו של איתן וגם ריפא ומרפא עדיין את הלב שלי ולבבות רבים שמגיעים ליצור בסטודיו.

העסק עבר גלגולים שונים ואת הסטודיו הנוכחי פתחתי בהיריון של מעין רפאל לפני 12.5 שנה. עברנו אז תקופה מטלטלת (מוטיב חוזר בחיי...) ויום אחד כשעברתי ליד המשרדים ראיתי מישהו מפנה זבל וניירת מחדר צדדי. נכנסתי למזכיר הקיבוץ חתמנו חוזה על החדר הזה ומשם חזרתי עם ערימה של דליי צבע, שקיות זבל ומלא ציור-ושבוע אחרי כבר פתחתי את החוג הראשון.

אז מה עושים בסטודיו ומהסטודיו? וואו, ב"ה המון תחומים והמכחול עוד נטוי.

1. חוגי אמנות קבועים בסטודיו:

- חוגים למבוגרים במתכונת של סטודיו פתוח. כלומר כל אחת ואחד (כן, גם גברים מזומנים) בוחר מה הוא רוצה ללמוד ולעשות בחוג. יש שרוצים ללמוד ציור,

יש פיסול, פסיפס, שיפוץ רהיטים ועוד. המפגש קבוצתי אבל ההדרכה פרטנית ואישית. אין צורך בכישרון או ניסיון קודם, מבחינתי הכיף הגדול הוא לפגוש מישהו שמעולם לא נגע באמנות, להעניק לו את הכלים וההדרכה הנכונים ולאפשר לו להוציא קסם מתחת לידיו.

■ חוגים לילדים ולנוער. בחוגים אלו אני מפגישה אותם עם חומרים שונים וטכניקות מגוונות והאפשרויות השונות בכל אחד מאלו. אני מעודדת אותם לפתח את הדמיון ואת היצירתיות וגם לצאת עם תוצרים שישמחו את ליבם. אני מאפשרת להם להתנסות גם בחוויות יצירה שלא תמיד ביה"ס יכול לאפשר, וגם בהרכבה בתים לא יפגשו. החוגים פועלים לפי תפיסת עולמי שעם הדרכה נכונה ילד, בכל גיל, יכול לעשות הכול. מזמינה אתכם לבוא ולשמוע את ההתלהבות שלהם כשהם נכנסים לסטודיו, ולראות איזה אושר כשהם מרגישים בבית במקום של יצירה.

2. סדנאות משפחתיות וקבוצתיות לכל גיל ולכל גודל (מזוג ועד 600 איש):

■ במסגרת הסטודיו אני מעבירה סדנאות למשפחות ולקבוצות חברים וחברות שמחפשים להכניס תוכן קצת אחר ועמוק למפגש. בימי נישואין, ימי הולדת, מסיבות רווקים, שבע ברכות או סתם רצון להיפגש. המשתתפים באים אלי או שאני מגיעה אליהם עם הסדנה. גם בר מצוות ובת מצוות חגגתי עם קבוצות ולעיתים קרובות עם תוצר שנתרם לאחר סיום האירוע. מס' המשתתפים לא מוגבל ומגוון הסדנאות מטורף ונתפר לכל קבוצה לפי רצונה.

■ סדנאות למקומות עבודה, השתלמויות וצוותים. בסדנאות אלו יוצרים תוצר אישי או קבוצתי המלווה בתוכן, שיחה או דיון מקדים וגם גיבוש על הדרך. בסדנאות אלו אני מציעה אפשרות לעשות את מה שתמיד עושים בהשתלמויות או בימי צוות אבל בשפה חזותית, אחרת ופנימית.

3. אמנות בקהילה:

■ בשנים האחרונות אני עוסקת הרבה ביחסי קהילה ואמנות. כיצד האמנות משפיעה על קהילה, איך אפשר ליצור אמנות בקהילה, ולעורר שיח על נושאים אקוטניים, ואיך קהילה יכולה להשפיע

לסיכום, אני מאמינה וגם חיה באופן מעשי בידיעה שאם מאד רוצים - אין משהו שאי אפשר לעשות. כשאוהבים ומוכנים לעבוד קשה - לכל אחד יש הזדמנות ראשונה, שניה ואפילו עשירית ליצור, לחלום וגם להצליח להגשים את מה שחולמים.

אז... מזמינה אתכם לבקר בסטודיו. בימי שני ורביעי ובכלל כשבא לכם. לבא לשיעור ניסיון בחוגים, לדבר איתי על סדנא לצוות שלכם בעבודה או למשפחה לכל אירוע שהוא (וגם סתם בלי תירוץ מיוחד). להעלות רעיונות ליצירה קהילתית ובכלל לעשות אמנות כי אמנות היא החיים!

4. ציורי קיר

■ במסגרת הסטודיו אני מציירת על קירות בהזמנה. בכל גודל ופורמט.

5. אמנות (ציור, פיסול ועוד)

■ ובסופו של יום, ולפעמים גם בתחילתו... אני אמנית יוצרת. מציירת, מפסלת, מצלמת ועושה עבודות בטכניקות שונות. וכשאמיד תערוכת יחיד בעזרתו יתברך - אתם תהיו הראשונים שאזמין....

סיפור של חורף

חורף... הימים קצרים, קר, ועלי השלכת כבר מסתלקים להם מהגינות ומהשבילים, ובתפילה אנו ממשיכים ומבקשים על הגשם. ומה יותר מתאים מלהתכרבל ביום חורפי עם התה והלימון והספרים הישנים? וגם עם ספרים חדשים כמובן... אז לכבוד החורף, קבלו כמה המלצות לספרים חורפיים לילדים:

■ הגשם של סבא אהרן מאת מאיר שלו

אייר: יוסי אבולעפיה

הגשם של סבא אהרן הוא סיפור חמוד ושנון מאת מאיר שלו. מעין אגדה מודרנית על סבא אהרן, שמוצא את המערה שבה כלואים העננים, משחרר אותם ומביא לסיומה של שנת בצורת קשה... סיפור על הרפתקה שאלה יוצאים שלושה חברים, יחד עם הפרה-המהירה עדי-מאד, והארנבת-קלת-הרגליים. מי שאוהב את הסגנון המיוחד של כתיבתו של שלו לילדים ובכלל, ייהנה מהספר מאד.

■ סיפור על גשם מאת רוות קלדרון

איירה: נועה קלנר

סיפור על גשם יצא בהוצאת פיג'מה, והוא עיבוד לסיפור תלמודי על רבי חנינא בן דוסא ההולך בגשם, שמסב לו צער, ובמהלך דרכו הוא לומד שיעור על אודות האיוון שבין טובת הגשמים לעולם, ובין טובת האדם הפרטי.

■ לויתן הסערה בחורף כתב ואייר בנג'י דיוויס

ספר זה הוא שני בסדרה מאת בנג'י דיוויס, המתארת את קורותיו של תום, שגר עם אביו הדייג על שפת האוקיינוס. בליל סערה נעלם האב. הילד יוצא למסע הצלה ויחד עם הלויתן, משיב את האב הביתה. האיורים נפלאים והספר כולו ספר מלא רגש ואהבה לטבע.

■ שלולי מאת מירה מאיר

צייר: יפתח אלון

"אפילו שלוליות קטנות היו משמחות אותו, אבל השמחה האמיתית התחילה מאוחר יותר, כשהגשם היה גשם, והבוץ היה בוץ, והשלוליות היו כמעט ים.

וזה היה נפלא

ורון היה מאושר."

שלולי הוא ספרה הקלאסי של מירה מאיר המתאר את החברות המיוחדת שנקמת בין רון לשלולי, הנשקף אליו מן השלולית, ו...את הקושי של רון כשהשלולית מתייבשת בדרך הטבע ושלולי נעלם. ספר של אהבה לגשם ולטבע, המזמן מחשבות על חברות וגעגוע.

■ יהלום בשלג מאת ג'ון אמט,

בליווי איוריה היפים של ונסה קבן

חולד חושב שהקרח הוא יהלום קסמים - והוא רוצה לקחת אותו הביתה. אבל היהלום נעלם לו ממש מתחת לאף! חבריו הטובים של חולד - ארנבת, קיפוד וסנאי - עוזרים לו להבין מה באמת מתרחש בעולם סביבו ויחד הם מגלים שהקסם נמצא במקומות מפתיעים.

אתם מוזמנים בכל עונות השנה להנות מספר טוב ואווירה נעימה!

הספרייה פתוחה בימי שני בין השעות 16:00-18:00

ובימי רביעי בין השעות 19:00-21:00.

להתראות בספריית ראש צורים!

צוות הספרייה

עקיבא אבלמן. בן 47. נולד וגדל באלון שבות. נשוי לרחלי (45) ואב לטל (21), רועי (18), נעם (15) ועדי (12). עובד בחברת HP Indigo 15 שנה. הגיע לראש צורים בשנת 2008 ומתגורר ברחוב חלמיש 40. גולנצ'יק גאה, חובב קומיקס וסרטי מדע בדיוני מושבע.

מתי בפעם האחרונה יצאת לחו"ל?

ב-2019 נסענו כל המשפחה לטיול בר מצווה של נעם לצפון איטליה, בעקבות המלצות של כמה חברים מהישוב. היה כיף, מקום מאוד יפה וידידותי לתיירים. תכננו לנסוע גם השנה אבל הקורונה...

מתי בפעם האחרונה קנית חוברת קומיקס?

בקיץ האחרון עשיתי הזמנה גדולה של ספרים וחוברות, בעיקר ספרי קומיקס יפניים. לאחרונה קומיקס יפני (מנגה) מאוד קשה להשגה, יש ביקוש אדיר בעולם לחוברות אלה, וזמן ההגעה שלהן ממושך מאוד. עכשיו מתכנן את הקנייה הבאה...

מתי בפעם הראשונה ראית את רחלי?

קצת אחרי שהשתחררתי מהצבא הייתי בשבת אצל חברים בקרית ארבע ושם נפגשנו לראשונה.

מתי בפעם הראשונה נכנסת למשרדי HP?

זה היה מתישהו במרץ 2008. משרדי HP בנתניה. אזור התעשייה פולג (נסעתי לשם כמעט 4 שעות הלוך חזור כל יום. לא יודע איך עשיתי את זה) פחות זוכר את המשרדים - יותר את המסעדות. היה שם סנדוויץ' טוניסאי מעולה...

מתי בפעם האחרונה אמרת לאחר הילדים שאתה גאה בו?

לא מזמן אמרתי לעדי אחרי משחק כדורסל. אבל צריך, כנראה, לומר יותר...

מתי בפעם הראשונה הבנת שלחץ בחזה זה לא צחוק?

13 בדצמבר 2011

מתי בפעם האחרונה ראית סרט בקולנוע?

לפני שבועיים ראיתי עם נעם את הסרט חולית. 3 שעות של סרט מעולה. מי שלא ראה - שירון לראות עכשיו!

מתי בפעם האחרונה היית חזן?

זכיתי להיות חזן במניין בוטיק חלמיש, המניין הטוב ביותר בגוש. לפני כמה חודשים...לא זוכר מתי בדיוק אבל זה היה בערב שבת.

מתי בפעם הראשונה הגעת לראש צורים?

בשנות ה-80, כילד, היינו באים לפה הרבה לקפוץ בכותנה. במאה ה-21, כמה שבועות לפני שעברנו לכאן, בחודש פברואר 2008 אכלנו ארוחת שבת אצל משפחת סקמסקי.

מתי בפעם האחרונה חשבת להחליף עבודה?

קיבלתי הצעה לפני חודש מהבוס שלי לשעבר לעבור לחטיבה אחרת ב-HP...התלבטתי מאוד אבל החלטתי להישאר במקום.

מתי בפעם הראשונה קיבלת פלאפון?

אחרי הצבא 1996 עבדתי בהובלות והבוס קנה לי נוקיה. זה היה מכשיר ענקי ומגושם, אבל לפחות כשנפל, הוא לא התרסק לחתיכות...

מתי בפעם האחרונה העברת מסרק בבלורית שלך?

אני מעריך שבגיל 28 כבר לא היה לי שיער אבל לא זוכר בדיוק.

מתי בפעם האחרונה החלפת פנצ'ר?

טפו טפו...לא החלפתי הרבה זמן. מקווה שאם זה יקרה אזכור מה עושים. אבל יש ליסינג...אז מה אכפת לי.

קדימה בני עקיבא, הידד במעלה: בני עקיבא במרוצת השנים

שנות השמונים | נגה דוידסון לבית מסנברג

אמי, אחי מסנברג, הגיעה לקיבוץ לפני כשלושים שנה מפתח תקווה, כדי לשמש אחות שכירה בקיבוץ; ואנו בני המשפחה הגענו יחד איתה. עקיבא יעיר הציע לי להיות מדריכה מטעם בני עקיבא ואני נענית בשמחה. למעשה הקמת סניף בקיבוץ הייתה מעשה חריג מאוד, משום שלפני שלושים שנה לא חשבו שיש צורך בפעילות של בני עקיבא בקיבוצים. חיברתי את כל ילדי כיתות ד'ח לשבט אחד. כל חבריה א מנתה כ-10 חניכים, רובם ממשפחות נעמן, יעיר ודרורי.

כל מושגי התנועה - פעולת אמצע-שבוע ופעולת שבת, מפקד, לבוש כחול-לבן, שבטים, חבריה א ו-ב, והמנון התנועה - היו חדשים לגמרי לקיבוצניקים. אט-אט נכנסו הילדים לעניינים, והפכו לחניכים מן המניין בתנועת הנוער הגדולה; המבוגרים שמחו שמהוו חדש נולד ופרגנו. השמועה על ההצלחה עשתה לה כנפיים - בכפר עציון הוקם סניף ובמגדל עוז הוקם סניף - ותוך זמן קצר נדבקו שאר הקיבוצים ברעיון. השאר כבר היסטוריה. סניף ראש צורים היה ה'סטראט-אפ' של סניפי בני עקיבא בקיבוץ הדתי.

שנות התשעים | חגית פיינגאלד (קומונרית בשנת 1991)

לקראת סיום שנת השירות הראשונה שלי, חיפשתי מקום לשנת שירות שנייה והחלטתי כי מתאימה לי שנה נוספת כקומונרית בבני עקיבא, אך הפעם באחד הקיבוציים הדתיים. פניתי לתנועת קיבוץ הדתי והתקבלתי בברכה; הוצע לי לבדוק את סניף ראש צורים. הפגישו אותי עם שמוליק דרורי שהביא אותי לקיבוץ לביקור; כבר במהלכו החלטתי שהתפקיד מתאים לי (אך אז לא ידעתי עד כמה הוא מתאים...).

כל זה קרה לפני שנים רבות ומאז כמובן, גדל הסניף והתפתח. בזמני, בשנת 1991, מנה סניף ראש צורים כ-30 חניכים (בשבט רגילה; בשיא של חודש ארגון מנה הסניף כ-32 חניכים...). יש לציין כי הקיבוץ הדתי בכלל, וראש צורים בפרט, השקיעו משאבים רבים בתחום החינוך ובאותם ימים לילדי בתי הספר הייתה מסגרת חינוכית

במדור זה נביא בכל גיליון קטע מהספר "סיר המעלות" אשר יצא לרגל חגיגות היובל של ראש צורים. מי שלא הספיק לקרוא את כל הספר או קרא אך הספיק לשכוח יוכל להשלים את הפערים כאן במדור, קמעה קמעה.

בלתי-פורמלית נוספת, בתי ילדים, שאף אני הייתי חלק ממנה. מבית הספר היו הולכים הילדים לבתי הילדים, לפעילות חברתית באחריות המטפלות. אנו פגשנו את הילדים בחדר האוכל, לאחר סיום הלימודים וארוחת הצהריים. בית הילדים, 'המועדונית', היה ממוקם אז בבניין של האולפנה (ליד בית המדרש).

הילדים מכיתה ד ומעלה היו גם חניכים בבני עקיבא ונפגשנו איתם גם אחר הצהריים, בימי שלישי ושבט, במסגרת הסניף. השתתפות בטיולים ומחנות של בני עקיבא לא הייתה מקובלת בקיבוץ, והיה קשה לשכנע את החניכים והמדריכים להצטרף למחנות ומסעות בני עקיבא כשבפניהם ניצבה אלטרנטיבה: טיולים איכותיים ומאורגנים של הקיבוץ. ואכן במקום מחנות ומסעות, אנו יצאנו לטיולים של הקיבוץ.

באותה תקופה מבנה הסניף היה חדש וכולם התלהבו ממנו. למעשה, היה זה המבנה הראשון שנבנה מלכתחילה בעבור סניף בני עקיבא. השבט הגדול ביותר אז מנה כעשרה חניכים (איחוד של שתי שכבות גיל), והשבט הקטן ביותר שני חניכים.

מדי שנה בחודש ארגון עולים בראשי הרהורים על אותה תקופה: מה היה אז, והיכן אנו כיום.

שנת היובל לראש צורים | הלל אלגרבל (קומונרית בשנת 2019)

סניף בני עקיבא ראש צורים מונה כיום 186 חניכים, 26 מדריכים, ו-4 חברי צוות נחשון. מדי שבוע, ביום שלישי ובשבת, מתאספים כל חניכי הסניף לפעולות חווייתיות שונות וללמידה על ערכים. בשבת מגיעים החניכים והמדריכים לרחבת המשרדים של הקיבוץ, לבושים מדים של התנועה, ואנו עורכים מפקד. סניף בני עקיבא ראש צורים הוא בית לחניכיו מבחינה פיזית ומבחינה ערכית; הם שותפים בו ומשפיעים עליו. הסניף מוביל על ידי צוות הדרכה מקצועי ומגובש היוצר שיח ערכי-חינוכי ומשמעוטי בקרב החניכים. בעזרת צוות נחשון מגביר הסניף את מעורבותו בקיבוץ ומוביל פעילות חוץ-סניפית באזור.

בכל מקום שהם נמצאים בו, להורים היקרים שאפשרו ונתנו בנו אמון, ולוועדת חינוך והנהלת הקיבוץ שתמכו ועזרו בכל מה שניתן.

אני מאמינה שהדבר הכי גדול שראו בחודש הזה הוא הערכות ההדדית ושיתוף הפעולה.

בחודש שבט חוגגים את חג האילנות - חג הפריחה. מוזר שהזמן שבו נקבע החג הוא דווקא בשיא החורף, כשהרבה עצים לא בשלב הפריחה שלהם.

זה מעיד על דבר אחד - הצמיחה מתרחשת דווקא כשלא רואים. העצים מעמיקים שורשים בזמן הזה, ומכילים עצמם לאביב. כך גם בסניף, אנחנו נכנסים לזמן חורף, זמן להעמיק שורשים בכל תחום בסניף וביישוב.

מאחלת לנו להעמיק ולהמשיך לגדול באמת!

ראש צורים ה' עימכם!
חודש הארגון:

במהלך חודש הארגון כל שבט התמקד בנושא השנתי, עשה פרויקט, הכין מופע וכדומה. צוות נחשון שיפצו את המקלט וייעדו אותו למתחם אריות לסיירת רז.

במהלך סוף שבוע הארגון היינו באורות, כל אחד התגייס ותרם את החלק שלו כדי שהתמונה תהיה ב"ה מלאה בטוב. הייתה אווירה של סניף אחד ועשייה מדהימה!

אני רוצה להודות לכל מי שלקח חלק: לסגל המטורף של הסניף שהוביל במסירות ואכפתיות עצומה, לחניכים האהובים שלנו שלא מפסיקים להפציץ ולדאוג לאווירה נעימה ושמחה

קולה של אמא

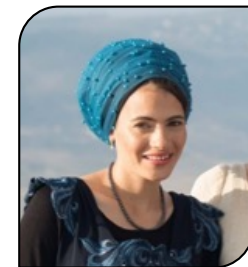
מדויקות איפה בדיוק לכתוב כתובת. מה מקדימה מה מאחורה (כן, אני מודה שתמיד אני מתבלבלת בין נמען למוען, ואם יש ביניכם עוד מי שמתבלבל הוא מוזמן לשלוח מייל הזדהות למייל שלי). ההוראות שלה ממש עצבנו אותי, "מה היא חושבת לעצמה? שאני לא יודעת לכתוב מכתב?!" חשבתי. אז מסתבר שיש כאלו שלא.

דור שלם נולד, שלא טעם טעם קבלת מכתב (וגם לא את טעם הדבק שעל המעטפה).

דור שלם שמקבל מאות מיילים בשבוע, אבל מכתב אישי עם מילים חמות, אמיתיות? אף לא אחד. ודאי חלקם קוראים עכשיו ואומרים, נו, אז מה היא רוצה? שנחזור לתקופת האבן? שנחזיר את המכתבים ואת המדור בעיתון של "מחפש חבר לעט"? העולם התקדם וזהו! תשחי עם הזרם.

אז הרשו לי להבהיר שאני לא נגד האימייל, ומבינה שיש לו יתרונות: הוא מהווה דרך תקשורת מהירה וקלה, הוא חוסך נייר ועצים, הוא מהווה תחליף מושלם לפקס (חוץ מבמשרדי הממשלה, שם עדיין לא שמעו עליו...). והוא תמיד איתך בכיס אם יש לך סמארטפון, וזו אכן נוחות מסוימת. אך לנוחות יש מחיר. ואני חושבת שכדאי להחזיר לאופנה את הכתיבה עם דף ועט. להקדיש זמן, לקחת כיסא, לשבת ליד שולחן כתיבה. לקחת דף ועט אמיתי, כן, דיו, לחשוב על מישור שיקר לך, ולכתוב לו מכתב. עם מילים אמיתיות, שלך, מהלב.

אז נכון שזה לא מרגש כמו לקבל אותו בתיבת הדואר, אבל זה פי אלף יותר מרגש ונוגע ללב, מאימוגי של ווצאפ מנשק עם לבבות בעיניים. חשוב לקפל יפה את המכתב, אפשר להשקיע במעטפה ביתית אם ממש רוצים, ולשים על השירה בחדר. (לא לשכוח לכתוב חדר"ג...). נתחיל בדבר הקטן הזה, ומי יודע, אולי עד המדור הבא כבר נתקדם ללוח מודעות (מי שלא הבין מהצעירים מה זה לוח מודעות שיבקש מאבא ואמא להסביר לו). אה כן, ולגבי המכתב - תכתבו אותו לאדם אהוב. תסמכו עליי שזה לא כמו הודעת ווצאפ שנעלמת בין מיליוני שכמותה. את 'הדור' הזה - הוא לא ישכח בחיים.

"הדואר בא היום באוטו האדום", כך אומר השיר, אבל האמת היא שהדואר לא בא היום. גם לא אתמול.

למען האמת כמה פעמים חשבתי לשלוח מכתב או 'שנה טובה' בדואר למישהו, ולא הייתי בטוחה שהתיבה האדומה שהייתה מביאה לי פעם אושר עדיין עובדת.

יש אושר שלא ניתן להסבירו, בשלשול מכתב בחריץ תיבת הדואר. כשאני לוחצת "שלח" במייל, זו תחושה שונה לחלוטין.

אני זוכרת כמה חיכיתי לפעמים למכתב שאמור להגיע, ואת ההתרגשות שאחזה בי כשראיתי מכתב הנושא את שמי בתיבת הדואר. וככל שחיכיתי יותר לקבל מכתב - כך ההתרגשות הייתה גדולה יותר כשראיתי מבצבץ מהתיבה שלנו.

לקחת נייר מכתבים, עם ריח נעים, או בלי, לקחת עפרון או עט, להוסיף מדבקות יפות וציורים, זה משהו ששום אימוגי בעולם לא יוכל לחקות. במכתב הזה שהייתי כותבת לחברה היה מונח לבי, היה אפשר ממש לראות מהמילים והציורים כמה אני מתגעגעת אליה. זה היה אישי.

אי שם לפני 17 שנה (כותבת ולא מאמינה שזה המספר), נכנס לחיינו בסערה ה"וואלה מייל" או ה"הוט מייל", או ה-outlook, תלוי אם נולדתם כשהטלוויזיה הייתה בשחור לבן או צבעונית. התרגשנו כל כך מהחידוש הטכנולוגי הזה, שלא שמנו לב איך בשקט בשקט דעך לו הדואר שבמעטפות. אוסף הבולים והמכתביות פינו את מקומם שבמגירה לתקליטוני שלוש וחצי, ואחר כך לדיסק ולדיסק און קי, והאומנות של הפרדת בול מהמעטפה בעזרת מים וייבושו כמעט שעברה מן העולם. עד כדי כך נהייתה שליחת המכתב מיושנת, שלפני כמה שנים כשביקשתי בסניף הדואר מהפקידה שתשלח לי מסמכים לאיזו מלגה, היא מצאה לנכון לתת לי הוראות

משפחת פרוינד

הוא:

חנן | בן 51 | בוגר שבט ידידיה בסניף בויבריק בתנועת עזרא | גדל בבני ברק | מנהל הסיעוד בקיבוץ חצרים.

היא:

שולמית לבית ון דייק | בת 49 | בוגרת שבט דרור בסניף יגיי בתנועת עזרא | גדלה בירושלים | סגנית בייס חן נריה.

אולי לא תאמינו אבל:

זה אשכרה נס שייקה ופולניה חגגו לא מכבר חתונת כסף.

ילדים זה שמחה:

נעמי 26 | עדי 24 | אוריה 21 | חן 17 | כנה 14

מגורים: בראש צורים: אודם 7

גרנו בעבר: אפרת, קיבוץ סער, אלון שבות

שאלות מהירות:

שאלות פתוחות:

ספר שקראתי/סרט שראיתי פעמיים:

חנן: הנסיכה הקסומה | שולמית: לא אוהבת לקרוא ספר פעמיים.

דמות שמעניקה לך השראה:

חנן: הרב קרליבך | שולמית: סבתא זהבה.

עם מי היית רוצה להתחלף ליום אחד?

שולמית: עם חנן, כדי להבין איך הראש שלו עובד.

מאכל שאי אפשר לעמוד בפניו?

חנן: עוגת פרג | שולמית: בצקים

המקום הכי חשוב/מפנק בבית

כורסא נוסטלגית שרופדה מחדש.

איזה חלום עדיין לא מימשתם?

שנת חופש משותפת

דמות שהייתם רוצים לשבת איתה לקפה?

חנן: עם אמא | שולמית: עם גיטל שאני קרויה על שמה.

הייתי בהלם כשגיליתי שבן הזוג:

שולמית: שם שעון מעורר גם בצימר.

עיתון או ספר?

ספר

שבת בצהריים - שנ"צ או עם הילדים?

שנ"צ

אנשים של בוקר או של לילה?

בוקר, חדר משמעי, בערב אין עם מי לדבר.

סרט בקולנוע או בסלון מתחת שמיכה?

מתחת לשמיכה.

מסעדה או פויקה בשטח?

חנן: פויקה | שולמית: מסעדה.

שביל ישראל או מקסימום טיילת ראש צורים?

שביל ישראל

חורף או קיץ?

חורף

ספונג'ה או בישולים?

יש בחירה בכלל?

מתנה שלא הייתי רוצה לקבל?

חנן: חליפה | שולמית: עציץ (הורגת סדרתית)

אם הייתי יכול הייתי חוזר בזמן ל...?

חנן: לשיבה | שולמית: לחופשות ילדות בבלגיה

דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם-

שולמית: עד לפני כמה שנים רעדה מפחד מכלבים.

משפחת קרניץ | דוד ומיכל

ילדים זה שמחה:

רועי (יהודה) 7.5 | יערה (שני) 5 | עופר (אלדר)

שנתיים ודולב 3 חודשים

מקום מגורים בראש צורים: חלמיש 35 מול תחנת האוטובוס

גרנו בעבר: בירושלים בארנונה ובפת

וזמן קצר אצל משפחת שאול בתקופת השיפוץ.

שאלות פתוחות:

ספר שקראתי/סרט שראיתי פעמיים:

מיכל: 'גריין מייל' (ובכלל אוהבת סרטים קיטשיים) דוד: 'כלבי אשמורת'

מאכל שאי אפשר לעמוד בפניו?

מיכל: קינדר בואנו

דוד: קצפיות

ואנחנו לא אנשים בררנים... דוד קיבוצניק בכל זאת, ואני התחתנתי עם קיבוצניק.

חפץ מיוחד בבית:

אוסף תקליטורים של דוד שהוא לא נגע כבר בו 10 שנים.

המקום הכי חשוב/מפנק בבית החדש:

בגלל שיש בתים חדשים יותר....פתאום הבית כבר לא נראה כחדש, והילדים מבקשים בית חדש, אבל הכי מתפנקים בארוחת בוקר או קפה בגינה....

איזה חלום עדיין לא מימשתם? ואיזה חלום תממשו בעשור הקרוב?

נפאל ודרום אמריקה, וכנראה, זה ייקח יותר מ-10 שנים...

איחול לראש צורים:

שיחזור הגן הרביעי, או במילים אחרות שהאוכלוסייה לא רק תודקן.

איך הייתה הצעת הנישואין?

כמו בסרטים... דוד היה אביר על סוס לבן.

שאלות מהירות:

עיתון או ספר?

דוד: עיתון | מיכל: סרט

שבת בצהריים - שנ"צ או עם הילדים?

דוד: שנ"צ | מיכל: זמן משפחתי

אנשים של בוקר או של לילה?

גם וגם

סרט בקולנוע או בסלון מתחת שמיכה?

במיטה מתחת לשמיכה

מסעדה או פויקה בשטח?

בגינה

שביל ישראל או מקסימום טיילת ראש צורים?

שביל ישראל או טרק בחור"ל

חורף או קיץ?

חורף

ספונג'ה או בישולים?

מיכל: בישולים | דוד: ספונגה

ובכללי - מיכל האכלה ודוד נקינות. זה הולך גם לגבי הילדים...

מתנה שלא הייתי רוצה לקבל?

שתופסת הרבה מקום בבית.

דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם:

שאלה עם סתירה פנימית...לא יכולה להיות פה כנות... אבל בכל זאת - אנחנו מיחיד הסגולה שמגיעים לגן הטרקטור גם בחורף.

אותם הימים, מלאך המגפה הוא וכל צבאותיו היו מהלכין מקצה הארץ עד קצה הארץ, דומה שחיל ורעדה אחזו כל בריות בני אדם, תכל ומלואה סוגרת ומסוגרת, אין יוצא ואין בא. אותה העת גרים היינו בביתנו הישן במעלה ההר, אותו בית מידותיו קטנות הן, אך ריח בשמיו כריח לבנון, וטעמו כצפיחית בדבש, הריהם משוכים והולכים עד עצם היום הזה.

בתוך ימי המגפה, הלך לעולמו אחד מנכבדי ארץ. כתב אחד מבני קהילתנו אודות לווייתו שדווקא בה יש קיום דברי המשורר בתהילים וקיום דברי רבותינו זיכרונם לברכה. חיזק את ידיו אחד מידידנו וכתב אף הוא כדבריו. כתבתי לידידנו שחלוק אני עליו, ולא הוספתי במה מחלוקתינו. אמרתי בליבי, ודאי ודאי ישאל ידידנו במה חלוק אני עליו, אולם עבר יום עברו יומיים, ושלא כבר יצאו שבועיים ולא שאלני דבר וחצי דבר, ונראים הדברים שאילו היה שואל, כל מעשה הדברים לא היה בא לעולם.

לאחר כמה ימים, יצאנו שני ילדינו הגדולים ואני, לרוקן את אשפת ביתנו. עלינו במעלות הסמוכות לביתנו הישן, ומהן המשכנו בשביל שאינו מתעקל וירדנו במורד ההר לעבר פחי האשפה הגדולים. בזווית עיני ראה ראיתי אל מעבר לכביש את רעייתו של ידידנו, אמרתי לעצמי, תיכף ומיד לאחר שנשליך אשפתנו אשוחח עימה ואבקש ממנה שתמסור את דברי סברתי לבעלה. ובכן כך היה, נפטרנו מן השקיות הגדולות, ושוחחתי עמה, עמדה היא בחצר ביתם וילדינו ואני עמדנו בצידו השני של הכביש. אם תשאלוני, לא הארכנו בדברים כלל, אולם אם נשאל את ילדינו ארכה השיחה כאורך הגלות. כיוון שכך, הלכו ילדינו הגדולים והסתכלו סביבם, עד שהגיעו אל מעל לפתחי בורות הניקוז, שבעיתותי טל ומטר לברכה, מי גשמים יורדים ומתנקזים אליהם. הביט בננו הבכור אל תוך הבור, וניסה לראות את קרקעיתו. כיוון שכך, אחותו, אף היא הביטה אל תוך הבור. עמדו על הרצפה, הרכינו גופם ונתנו עיניהם ופניהם כלפי מטה. תיכף ומיד הפסקתי שיחתי עם אשתו של ידידנו, וזעקתי לילדי מה אתם עושים, פָּתְנוּ היזהרי, לבל. לא הספקתי להשלים מילותיי, ופערה היא את פיה בעת הביטה מטה, כיוון שכך המוצץ שהיה בפיה נפל ונמשך כלפי קרקעיתו של עולם, כיוון שכך מצא דרכו דרך נקיפי פתחי הבור וחרכיו ונחת על קרקעית אמצעיתו של הבור.

ברוך המקום ברוך הוא, ברוך שומר הבטחתו לישראל. זה היום עשה השם נגילה ושמחה בו. אותם ימים, משום כוחו הרב של מלאך המגפה, כל היום וכל הלילה היו ילדי ישראל בבית הוריהם ולא הלכו לבית לימודיהם. ובכל

יום ויום, מבוקר ועד ערב היה עלינו להתריע בפני ילדינו אל תנהגו כך וכך, שמא כלי זה יישבר, אל תנהגו כך וכך שמא דבר זה יתלכלך וכולי. דומה היה לנו, שסבורים ילדינו שכל אזהרותינו אינן אלא דברי סרק, ולא יקרה דבר וחצי דבר אם לא יישמעו אליהן. שישו בני מעי שישו אמרתי לעצמי, הנה, אותו שאומרים עליו חנון, רחום וארך אפיים, הרעיף עלינו ברוב חסדיו הגדולים פעם אחת שסופסוף יראו ילדינו שדברי אזהרותינו אינן לשווא. והלוא כמה עולה מוצץ, כך וכך פרוטות, וכי לא כדאי הוא מוצץ זה שילך לביוב ובלבד שיתחילו ילדינו להאמין להוריהם.

כיוון שנפל המוצץ לתוך הבור, וראו ילדי שנחת על קרקעית אמצעיתו, תיכף ומיד אמרו אבא הבה לנו את המוצץ. חמוש בדברי סברתי, נזפתי בהם ועניתי שהלך לאיבוד. מיד היקשו עלי, דברי שקר אתה אומר, כיצד הלך לאיבוד, והלוא רואים אנו אותו כמו עינינו. הטייתי גופי ואף אני ראיתי נח מנוחתו, ומיד אמרתי כלפיהם, זהו תוקף דבריי שרציתי להזהירכם שמא ייפול המוצץ והנה נפול נפל, ויותר לא נוכל להוציאו, ואף אם נוכל להוציאו לא נוכל להשתמש בו, שהרי בור הניקוז הריהו כבור הביוב, דינם כדין מבואות המטונפים ומוצץ שנפל אליהם, אין לו תקנה עולמית.

תיכף ומיד נשאו קולם ומיררו בבכי, איה מוצצנו האהוב, וכיצד זה נוהג אני בהם באכזריות ואיני נושא פני אליהם ואין אני מוכן לנסות ולהעלותו מהבור. הייתכן שמנגד נראה את המוצץ, ואילו לא נבוא הוסיפו בזעקתם. חזרנו ועלינו במעלה ההר, היו ילדינו עולים ובוכים וראשם חפוי. באנו דרך השביל שאינו מתעקל, וכבר בטרם ירדנו את המעלות שלפני ביתנו הישן, שמעה אשתי קול בכיים וזעקתם של ילדינו. נצטרפה אשתי לטענתי, ואמרה אף היא שמוצץ שבא בשערי בורות הניקוז והביוב אין לו תקנה עולמית, והוסיפה שנחפש בביתנו מוצץ אחר תחתיו.

כיוון שכך נתיישבה דעתם של ילדינו ונרגעה רוחם. כיוון שחלפו להן שתי דקות, נזכרה פָּתְנוּ דבר המוצץ, התחילה מטפחת על ראשה, צעקה ובכתה ויללה, מוצצי מוצצי איכה. מוצצי מי ייתן מותי אני תחתיו. הייתה הולכת ברחבי הבית אנה ואנה, הולכת ומתאבלת, מיאנה להינחם ואמרה ארד אל מוצצי אבל שאולה. ובכל כמה וכמה דקות היינו מיישבים דעתה והייתה מתפייסת, וכל אימת שהייתה נזכרת במוצץ הייתה אומרת אוי לה לבת שנפל מוצצה לבור, וטורדה מן העולם.

ראה ראינו אשתי ואני בצרת פָּתְנוּ, וכבר אמרנו לעצמנו

ילכו כל הבטחותינו לפח האשפה, ובלבד שנצליח להגיע אל המוצץ, נשיבהו לה וישוב השקט אל ביתנו. והלוא מקום מנוחתו של המוצץ גדול הוא מאורכה של יד אדם, וכיצד זה נוכל להגיע אלי, נמלכנו בדעתנו שמא ואולי יש למי משכנינו או מחברי הקיבוץ או מי מחברי היישוב כולו "ידא אריכתא", כעין צבת, כעין ידו של אותו רב חובל שאיבד כף ידו במלחמתו עם התנין, אולי תסייע אותה יד בידנו ונוכל להגיע אל המוצץ.

תיכף ומיד פרסמנו דבר בקשתנו בלוח המודעות. אותם ימים, ימות הגשמים היו, והחוזים בכוכבים התריעו שגשמים מרובים צפויים למחרת היום, אשר על כן, הוספנו לדברינו שחוששים אנו שיסחפו הגשמים את המוצץ, משום כך בקשתנו הריהי דחופה. תיכף ומיד, זעקה אחת החברות, האם אכן בטוחים אנו שחפצנו להוציא את המוצץ מהמבואות המטונפים, נענתה אשתי ושחה לה גורל צרתנו. בין כך ובין כך, חברה נוספת כתבה לי שיש ברשותה ידא אריכתא ויכולים אנו לבוא לקחתה. טעם נוסף שבגיננו שומה היה עלינו להזדרז, שכן אותן שעות, שעות אחרי הצהריים היו, השמש הגבירה מרוצתה אל הים, והיה אורו של עולם הולך ושוקע.

פָּתְנוּ ואני יצאנו את ביתנו הישן, עלינו במעלות, פסענו בשביל שאינו מתעקל, וירדנו במעלה ההר. ראשית, היבטנו שוב לתוכי הבור וראינו אותו עודנו יושב בשלווה. כיתתנו רגלינו, והיינו הולכים ובאים עולים ויורדים בין משעולי השכונה ומרעוליה, עד שהגענו לבית אותה החברה, ולקחנו את הידא אריכתא שברשותה, ומשם, חזרנו ושוב היינו הולכים ובאים בין המשעולים והמרעולים עד שהגענו אל פתח הבור. תוך כדי הליכתנו, נתתי פני בפניה של פָּתְ, עשרה קבין של שמחה ותקווה ירדו לעולם, תשעה מהן נטלה היא בהליכתנו זאת, שכן עוד מעט קט, עוד כמה רגעים נמשה ונעלה את המוצץ מהבור. שבתי ונתתי פני בפני שלי, וראיתי כיצד מצד אחד רוצה אני בשמחתה של פָּתְנוּ ומן הצד השני, סובר אני שבאמת אין כדאי הוא להכניס לפה מוצץ שנפל למבואות המטונפים אפילו אם נעבירוהו טיהור, ודאי ודאי בימים בהם מגפה הולכת ומשתוללת בעולם, נוסף על כך, נזכרתי דברי הסברה, וכי לא כדאי הוא לאבד את המוצץ על מנת שילדינו יישמעו בקול אזהרותינו בדברים אחרים.

הגענו אל הבור, העברתי את הידא אריכתא בין סדקי וחרכי הפתח, אולם אף היא לא הצליחה להגיע אל המוצץ. כיוון שכך, חזרה פָּתְנוּ ומיררה בבכי ככראשונה והייתה מצירה ביותר. נעניתי לה שאף אני מיצר, אך

מה אעשה ואיננו מצליחים להגיע אליו. המשיכה לשאת קולה, הלכנו וכיתתנו רגלינו לבית חברה נוספת, שגם ברשותה ידא אריכתא שמא ואולי היא תסייע בידנו אך גם היא לא סייעה.

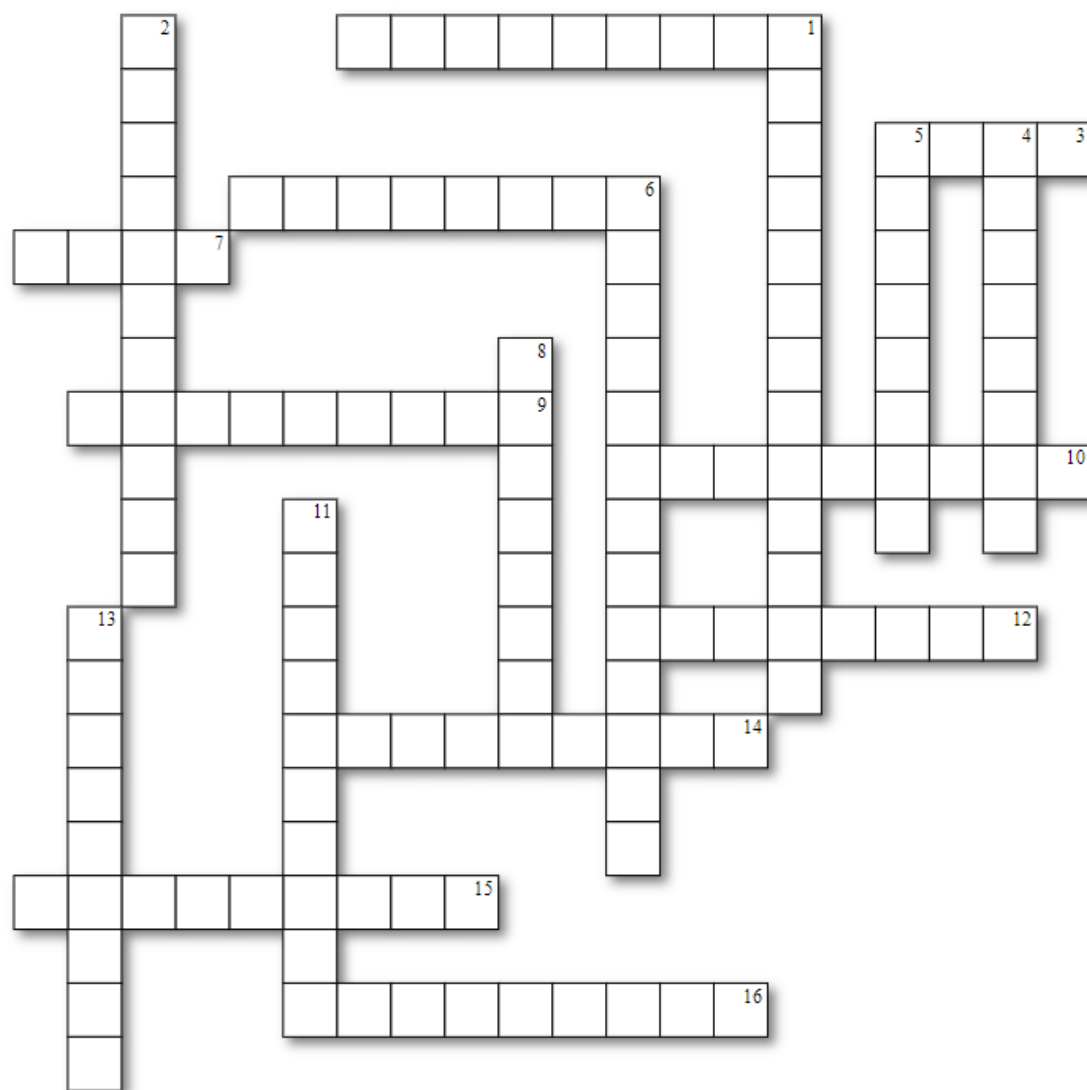
ראה צרתנו אחד החברים ואמר לי, לך והבא כלי אמנות ותוציא את מסגרת פתח הבור כולה ותעלה את המוצץ. עשינו כדבריו, הגענו אל ביתנו, נטלנו את כלי האומנות, חזרנו וירדנו במעלה ההר, אולם לא הצלחתי לפתוח את מסגרת הבור. אפילו חבר נוסף, נענה ואמר לי מחר בבוקר אוכל לבוא עם פועל, ויחד עימו נפתח את מסגרת הבור ונוציא את המוצץ.

בלילה חוט של חסד הלך ונמשך בעולם. אוהב עמו ישראל נתעטף באהבתו לבניו, ובאהבתו זו העניק לנו גשמי ברכה, טללי רצון ברכה ונדרה, והיה העולם הולך ומתבשם מריח הגשמים. הלכו אותם הגשמים ומרוויים את פני האדמה הצמאה, ואף השיחים, הפרחים והאילנות זכו למתנת שמיים והרוו צימאונם. במקומות בהם בא האדם עם מכונות טרקטורים ומכבשים וסלל כבישים ורחובות, וחסם דרכם של המים מלהגיע לאדמת ארצנו הקדושה, היו המים הולכים ובאים, הולכים ויורדים עד למקומות הראויים להם לירד בהם. כך גם בסמוך לביתנו הישן במעלה ההר.

קמתי בבוקר, ולאחר שנטלתי רגלי במעלה ההר ושכתי לביתנו, התקשרתי לאותו חבר שהבטיח לסייע בדבר. נענה ואמר לי, שהפועל שלו מתעכב, ויוכל לבוא לסייע רק בעוד שעה. נעניתי ואמרתי, תודה על הנכונות לסייע, אולם, גשמים שירדו בלילה, באו ושטפו את המוצץ ונטלוהו עימם, הבטתי היטב בכל הבור, והמוצץ איננו, עתה באמת כבר אין אנו יודעים את מקומו.

הבה ונשוב לדברי סברתי. לכאורה על פניו, מוצץ זה הרי שוויו בכמה פרוטות ותו לא. וכשם שבאו מי הגשמים ושטפו את הרחובות ונטלו עימם את המוצץ, ראוי היה שייטלו עמם גם את דבר המעשה. אולם מיני אז, פעמים רבות בעת הליכתנו, בעת שבה הולכים ועולים או הולכים ויורדים אנחנו, במעלה ההר הסמוך לביתנו הישן, עוצרים אנו ליד פתח הבור, באים בזהירות ומבטים אל מקום שנח בו המוצץ באותן השעות עד שבא הגל ושטפהו. ובכל פעם ופעם שמזכירים אנו את דבר המעשה, דומה עלי שפָּתְנוּ ממשיכה ואומרת לי, אבי אבי, באותה השעה שבה ראינו את המוצץ נח באמצעיית קרקעיתו של הבור, כיצד זה יכולת להעלות בדעתך, שלא לנסות לעשות ככל שלא לידך להושיעו ולהעלותו מן הבור.

תשר"ץ

תמונה 1

תמונה 2

מאונך

- 1 | חבר הנהלה (8,5)
- 2 | עובר בחב' הגיחון (8,3)
- 4 | מספרת סיפורים ומשבצת שיעורי פ"ש (4,4)
- 5 | דוקטור טרייה (4,4)
- 6 | בן הקיבוץ, שף מדהים (8,5)
- 8 | מעדכנת על כמות המשקעים (5,3)
- 11 | רכז נוער צעיר (6,4)
- 13 | תמונה מס' 1 (4,5)

מאוזן

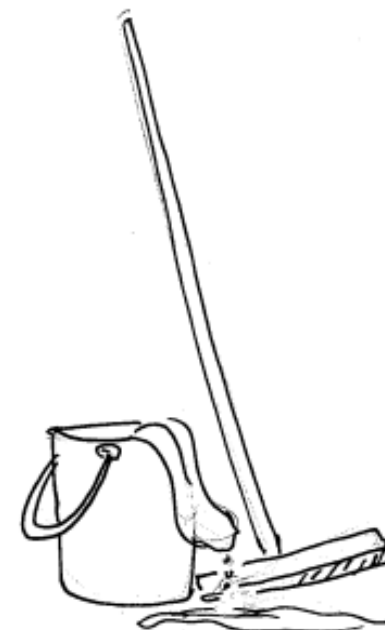
- 5 | הבעלים של "צנובר" (5,4)
- 3 | גם שוקולד וגם שבט
- 6 | בזכותה רבים מנגנים על פסנתר (3,5).
- 7 | גם רחוב וגם כלי איפור.
- 9 | ממייסדי עלי צורים, עורכת אותו עד היום. (5,4)
- 10 | בעל ידי זהב, הקים את מעיין ראש צורים (4,5)
- 12 | בית גידול לאפרוחים (5,3)
- 14 | בת פסגות, עובדת ב"אוריה" (5,4)
- 15 | תמונה מס' 2 (6,3)
- 16 | אחראים על חנות יד 2 ועוד (5,4)

הקיבוצניק

דוד קרנץ

משכנע ת'אורחים שבחוץ ראות טובה
כדי שאוכל כבר, להתחיל לשטף רצפה

אם אורור מהילדים בשבת לה נחון
תוכל להצטרף ליחידה של החלון

אם פעם בשנה, מחלקים לנו מפה
עדיף לעשות זאת, בצמוד להגדרה

הוירוס של היום, מפנק וגם עצלן
רק עם רכב, הוא מוכן לבוא לכאן

